

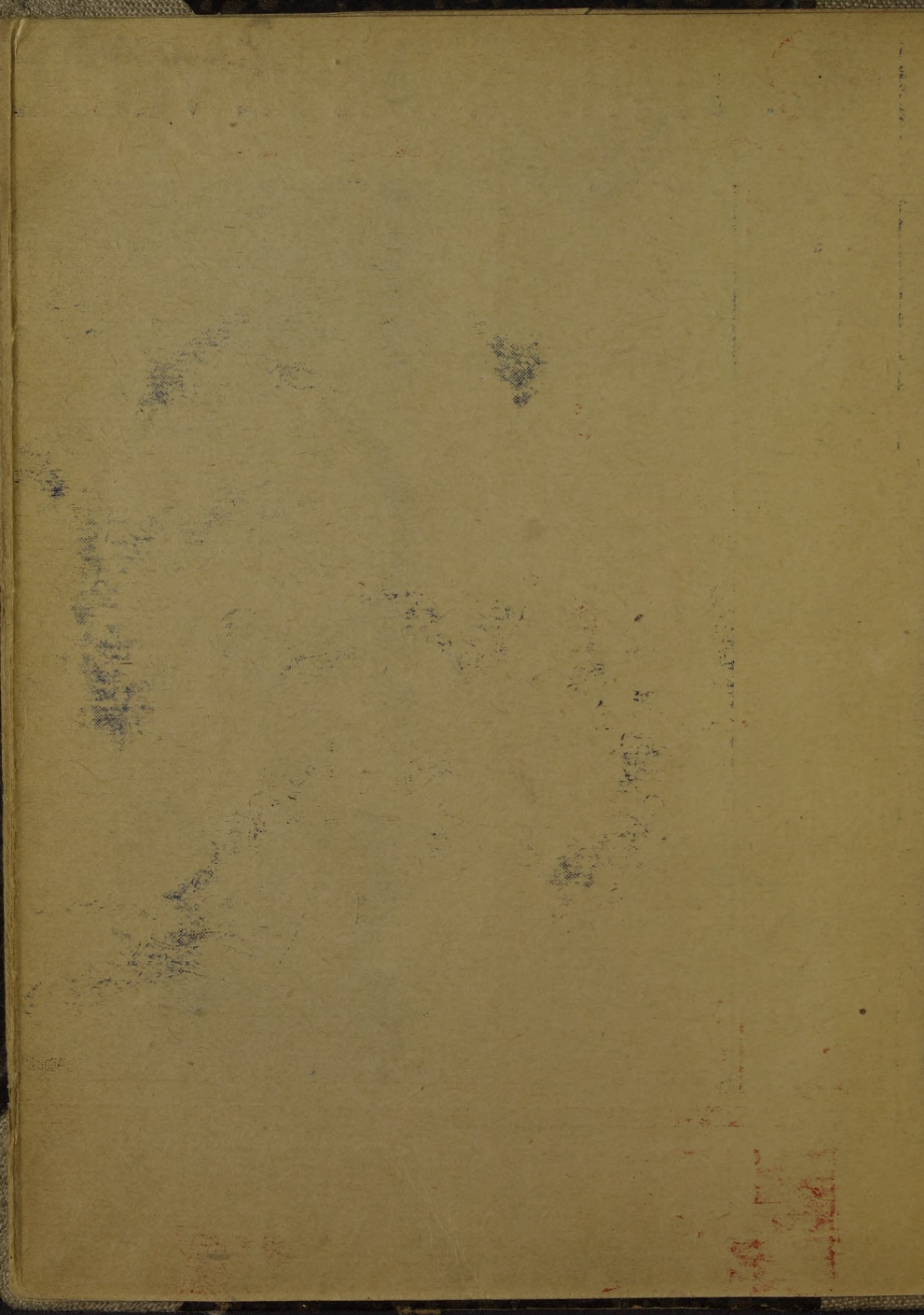
20

DR. TH. H. VAN DE VELDE

L
A
U
L
I
B
A
S

E
R
O
T
I
K
A

Latv. Mod.

36 200

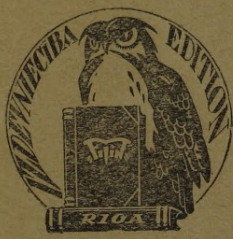
Dr. Th. H. Van de Velde

L
61

62-3
895

62-3
895

Laulibas erotika

Izdevniecība „FIĻIN“,

Rīgā, Lāčplēša ielā № 15

L. V. B.
In. 228403

0309018147

Spiestuve „Vārds“, Rīgā,
L. Peldu ielā 24.

Pirmā daļa.

Nepilnības laulības dzīvē un erotika.

1. nodāja.

Ievads un jēdzienu noteikšana.

Laulības dzīves izpratnē, kāda izteikta šai darbā — pamatdoma, kuŗu gribu aizstāvēt, isos vārdos ietverta virsrakstā. Mazliet citādi, bet arī noteiktāki formulēta, tā skan sekoši: erotizēšana laulības dzīvē ir viens no spēcīgākiem — zināmā nozīmē pat visspēcīgākais līdzeklis laulības dzīves nepilnību novēršanai.

Ja gribam šim darbam pielāgot teikuma īsto nozīmi, mums vispirms jānoskaidro, kas jāsaprot zem viņa sākumā un beigās lietotiem vārdiem. Vidējo daļu šimbrīžam atstāsim neievērotu, jo glābšanas vai dziedināšanas līdzekļa attaisnojums atkarīgs no lietotāja īpašībām un dažādiem apstākļiem. Šo mazliet plašo ietēru savai tēzei izvēlējos, lai jau pašā sākumā uzsvērtu, ka uz laulību nav attiecināms vienīgi mans priekšplānā uzstādītais faktors, bet gan vērā liekami daudzi faktori, no kuŗiem minētais katrā ziņā ir svarīgākais, vismaz viens no svarīgākiem.

Šo vērā ņemot, mums jāuzstāda jautājums: kādu jēdzienu mēs apzīmējam ar vārdu erotizē-

š a n a? Vispirms vienosimies par šā vārda nozīmi attiecībā uz šē iztirzājamiem jautājumiem. Tas ir nepieciešams, jo parastā valodā ar šo vārdu mēdz apzīmēt ļoti daudz jēdzienu. Mēs neiztirzāsim šos dažādos apzīmējumus, bet noskaidrosim uz mūsu darbu attiecošos pamatdomu. Zem erotikas mēs saprotam tādu faktu kopību, kas dzimuma mīlu izveido jūteklīgi-dvēseliskā vienībā.

So mazliet patvaļīgo, bet pēc manas atziņas ne nepareizo apzīmējumu, praktiskā erotika, es pēc vajadzības lietošu izsmalcinātās jūteklības un viņas dažādo formu — jūteklīgi dvēseliskās vienības svarīgāko izteiksmea līdzekļu — apzīmēšanai.

Tur, kur vārdu erotika lietošu mazliet citādā, tomēr zinātniski pareizā nozīmē, es uz pārgrozījumu aizrādīšu.

Lai noskaidrotu redzes viedokli, no kuņa apskatīsim tālākos jautājumus, nepieciešami teikt dažus vārdus par seksualitātes jēdzienu, sevišķi sakarā ar erotiku, kaut arī seksualitātes jēdzienu noteiktā nozīmē lietosim retāk, kā erotikas jēdzienu. Ja pēdējais tā paplašinājies savā nozīmē, ka noteikti jānorobežo, lai izvairītos no pārpratumiem, tad vēl jo vairāk tas attiecināms uz pirmējo, t. i. seksualitāti. Ja jaunlaiku uztvērumā puslīdz visu, kas ceļas no kautkādas vēlēšanās vai tieksmes, visu, kas pamatojas uz gribu, vienkārši raksturo kā seksuālu, tad, vērā ņemot mērķi, mēs nevaram citādi, kā ietvert šo jēdzienu šaurākās robežās. Tamdēļ nepielīdzināsim seksualitāti visur dzīvē, bet uzskatīsim to kā īpašu dzīvotgribas veidu, kas pa daļai neapzinīgi kalpo

sugas uzturēšanai, un ko parasti piepilda ar apgarotu tuvināšanos un savienošanos ar otra dzimuma personu.

Izšķirība starp seksualitāti un erotiku ir tā, ka pirmējās mērķis ir pati dzimumsatiksme, kamēr erotikai viņa ir līdzeklis mērķa sasniegšanai, un šis mērķis pastāv divu cilvēku vienības sajūtā. Var arī teikt, ka seksualitāte cenšas pēc jūteklīgiem kairinājumiem, kamēr erotisko tieksmju pārsvarā ir garīga sajūsma.

Savā isā apskatā piegriezīsimies arī vārdam mīla un noskaidrosim, kādā nozīmē mēs viņu lietojam, jo arī ar šo vārdu var izteikt visdažādākās sajūtas. Pietiks ar noteikumu, ka vārdā mila, ja nebūs sevišķas atzīmes, ka zem viņa jāsaprot tuvāku vai līdzcilvēku mila, mēs sauksim normālo dzimuma mīlu. Vārdu dzimuma lietojam tikai nepieciešamos gadījumos, jo tas, tāpat kā citi vārdi, kuļu būtībai bez pareizā ir vēl „dižciltīgi“ nosaukumi, tiek nelietīgi izlietots dažādiem apzīmējumiem, jo daudz ļaužu, ja jautājums nav tīri zinātnisks — nevar atsvabināties no dažādām, neapzinātām blakus sajūtām, kuļas šis vārds izsauc.

Beidzot vēl tas noteikums, ka zem mīlas mēs sapratīsim vīrieša un sievietes jūteklju un dvēseļu tiekšanos vienam uz otru. Jēdzieni mila un erotika, pēc mūsū izskaidrojuma savstarpēji sedzas, kaut gan mila ietver sevī plašākus sajūtu apjomus, kā erotika.

Šajā apgaismojumā izteikta laulības ero-

tizēšana nozīme ir skaidra bez tālākiem paskaidrojumiem.

Erotikai un mīlai atkal jāieņem un jāpatura laulībā viņām pienācīgais, valdošais stāvoklis.

Es nešaubos ne acumirkli, ka šāds izcilus stāvoklis tām pienākas, — kaut arī nopietni ļaudis tai piemērotu, vairāk vai mazāk mūsu izpratnei pakļautu nozīmi.

II. nodaļa.

Dažāda veida laulības uztvērumi.

Es labprāt pielaižu, ka laulība zināmā mērā ir metafiziska problēma, kuŗu grāfs Keizerlings, saskaņā ar vadošiem laika biedriem, caur savu izpratni tiktāl tuvinājis atrisinājumam, ka ar „Grāmatu par laulību“ („Das Ehebuch“) veicinājis lasītājos atziņu un iespēju patstāvīgi atrast ceļu. Es arī piekritu atziņas un skaidru spriedumu nepieciešamībai, sevišķi tur, kur nepietiekoša īstenība balstās uz pilnīgu neziņu. Arī es atzīstu, ka mūsdienu laulības krīzes pamats ir viņas nozīmes pārprašana. Ļoti maz ir to, kas saprot laulību un ved pareizu laulības dzīvi. Pareiza nozīmes izpratne vienmēr izpalīdz sarežģītos laulības dzīves jautājumos. Īstenības veidošanā caur atziņu jāievēro pamatnoteikums, ka viņa iespaidos tikai tad, ja būs pareizi uztverta un uzņemta. Vai Keizerlingam savā darbā laimējies izteikt to, ko tas vēlējis, vai visu 24 līdzstrādnieku domas vienotas pareizā saskaņā, — tur gribu tikai piebilst, cik ļoti

es šo ievērojamo darbu studējot vienmēr nožēloju, ka tas nav Keizerlinga viena sarakstīts. Droši var teikt, ka visa kompozīcija, izņemot dažus atsvaidzinošus akordus, ieturēta vienmuļīgās toņu kārtās, un caur to, neskatoties uz paša izdevēja skaisto galveno domu, nospiedoša. Man šķiet, tas arī ir svarīgākais iemesls, kamdēļ darbā izteiktā atziņa nevar tikt no tiem daudziem, kas pēc tās prasa, tā uzverta, lai veidotu īstenību. Par tāda iespaيدا cēloni es uzskatu to, ka daudzo balsu kopskanā trūkst jautrā, skaidrā, erotiku apstiprinošā pamattoņa, nav izturēts milas vadošais motīvs.

Mīla ir metafiziska problēma, kas laulātiem jāatrisina... Protams!—Bet lai paceltos līdz iespējai to atrisināt optimistiskā garā, lai laulībā nostātos pār laulību un tomēr to pilnīgi atzītu, nepieciešama dzīvinošās erotikas atspere.

Arī to var pielaist, ka laulībā, kā to uzsver Marcuse savā teicamā grāmatā par laulību („Die Ehe“), ir bioloģiska problēma, bet turklāt piezīmējot, ka problēmas atrisināšana pēc viņa norādījuma, nedos ne vismazākās iespējas novērst laulības dzīves trūkumus un veicināt laulības laimi. Ja arī Marcuse laimi un nelaimi neuzskata par laulības kodolu, jo viņš laulības mērķi atrod nevis sevis piepildīšanā, bet gan tā viņas veida nodrošināšanā un sekmēšanā, kuŗš vērtību redz tikai bērnos, vairums laulāto tam tomēr nesekos. Laulības nozīmi priekš bērniem un bērnu nozīmi laulībā tie atzīs bez tālākiem paskai-

drojumiem; daži no tiem arī pielaidīs, ka viņu apņemšanos precēties sekmējusi vēlēšanās iegūt bērnus, bet galvenais mērķis, kuŗu tie meklējuši un meklēs vienmēr, kamēr nebūs zaudējuši visas cerības, ir laulības laime. — Un to viņi nevar ne sasniegt, ne arī saistīt bez tā, ko mēs šē apzīmējam ar vārdu — mīla.

Vai atzīt arī tādu uztvērumu, pēc kuŗa laulība ir saimnieciska problēma, jo — kā Hellers norāda— saimnieciska papildināšanās, saimnieciska cenšanās, garīgs atbalsts, savstarpēja uzmodināšana un, protams, bērnu audzināšana, ir laulības uzdevums? — Kapēc ne? — Laulība taču ir problēmātiskākā no problēmām un, pēc Rink'a domām, tiklīdz izrunā vārdu laulība, uzpeld problēma pēc problēmas. Bez tam, no visiem blakus apstākļiem, kas iespaido laulības laimi un nelaimi, svarīgākie ir saimnieciskie apstākļi. Man jāizceļ īstenība, kuŗu katrs ik dienas var novērot, jāatgādina, cik naudas un dzīvokļa trūkums un nerimstošā eksistences cīņa smagi gulstas uz laulību, bet no citas puses iedomāsimies diezgan biežos laimīgos gadījumus, kad lautāto saimnieciskā kopdarbība stiprina laulības saites. Vēl jāaizrāda, ka parasti sievu mājsaimniecības spēju un mājīga saprāta trūcumam laulībā ir jauns iespaids, lai pierādītu, ka laulības laime un trūkumi atkārtīgi ne tikai no lielām, socialām problēmām, bet arī no sikiem ikdienas jautājumiem. No tā tomēr nedzīkst taist slēdzienu, ka laulība pamatojas vienīgi uz saimnie-

ciskiem faktoriem. Ja būtu iespējams novērst pasaulē visas saimnieciskās neērtības, lielās un mazās grūtības, ar to daudzu laulāto dzīve ievērojami atvieglotos. Nepilnības viņu laulības dzīvē ar to tomēr netiktu samazinātas. To ērti un skaidri var novērot tādās sabiedrības šķirās, kurās nepzīst nekādas materiālas grūtības. Vai laulības dzīves trūkumi te ir mazāki, kā citās šķirās? Dažā nozīmē vieglāk panesami, jā! — Bet mazāk? — Nē. — Jo laime un trūkumi laulībā pēc būtības atkarīgi no laulāto personīgām attiecībām, un šīs personīgās attiecības no teic erotiskais sakars.

— Lai gan tas pats par sevi būtu saprotams, jo savā būtībā vīrieša un sievietes nodibināts, bet gadu simteņiem ilgi mēs ar nepareizu ētiku un estētiku esam pieradināti, dabīgo uzskatīt kā neatļautu un censties pēc nedabīgā, tā kā mēs vairs nebriņamies, ja sastopam ļaudis, kuņi šo saprotamo lietu neredz, — bet vēl daudz vairāk tādu, kuņi to vairs negrib redzēt. Parīziskā, šķietamā tikumība no vienas puses, un visbanālākais seksuālisms no otras, — patiesa, bet arī melīga askēze, — godīgi domāts, bet arī viltus puritānisms, neīsts iztēls — daudziem tā sagrozījuši galvas, ka miesīgi un garīgi veselīgā laulības erotika nozudusi un kļuvusi par novazātu „mājas padomi“, kamēr seksualitāte aizbēgusi pie prostitūcijas un erotika mitinājas ārpuslaulības sakaros.

Un neskatoties uz to, erotiskā sajūta mīt daudzās dvēselēs! To pierāda interese par grāmatu „Vollkommene Ehe“, kurā iztirzāta laulības erotika. Grāmatai iznākot, saņēmu neskaitāmas abu dzimumu atzišanās attiecībā uz laulību, gan rakstiskas, gan mutiskas, tā kā piedzīvojumi, uz kuriem es dibināju savus slēdzienus, daudzkārt pavairojās. Viegli savilkt iznākumu, — jo trūkstot samērā maz izņēmuma gadījumu, kas prasa dziļākus novērojumus — nevar būt ne mazāko šaubu. Ja laulības bilances debeta pusē stāv ziedoša, saskanīga dzimumdzīve, tad vienmēr kreditā būs jāpieraksta saldo, cik apgrūtināta arī nebūtu debeta puse. Turpretī erotiskās trūkums nekad pilnīgi neizlīdzināsies. Arī šinī nozīmē vislabākās laulības — tās, kurās neapmierinātās sajūtas izdodas ierobežot kopējā darbā un kopējā saimnieciskā centībā — nav pilnīgas. Un taisni šādos gadījumos nepareizā dvēseles stāvokļa sekas ir nožēlojamas, jo laulāto labā griba pārsteidz katru novērotāju. Par to daudz var stāstīt psihologi un sieviešu ārsti. Dažās laulībās agrāk vai vēlāk iestājas nenovēršamais — viens vai otrs lanlātais stājas erotiskos sakaros ar trešo personu. Tur atrodama bagāta viela ārējiem un iekšējiem konfliktiem! — Ko darīt? — Kā izturēties? — Atsacieties? — Pareizi! — Bet vai ar to laulības dzīve būs glābta? Bet vai ar to smagā vilšanās nebūs nostādīta vēl spilgtākā gaismā? — Godīga grēku izsūdzēšana?! — Protams, tas — ja atteikšanās neizdodas — priekš „vainīgās“ puses droši labākais, — priekš „nevainīgās“, varbūt — bet parasti arī nežēlīgākais! — Mēģinājums melot — aiz

mazdūšības, aiz glēvuma līdz beidzot arī aiz patiesas labsirdības? Ak! Šie briesmīgie meli: riebigais tikls, kuņā sapinas arvien ciešāk; — šī apkaunojošā mānīšanas, ar ko vienmēr vairāk sabojā domas, līdz beidzot pavisam padodas;— šī, ar pūlēm aizstāvamā, šķietamā brīvība, kas nekad nedod īstu baudu, jo ieraduma uzticība traucas prom no kopējās mājas, ilgojas pēc citas vietas, uz kuriem velk stiprākās saites, bet saldo mīlas reibumu sarūgtina vainīguma apziņa pret otro laulāto, kuŗš vienmēr cenšas darīt visu iespējamo.

Pēc dažu zinātnieku domām arvien biežāki notiek laulības erotikas atvietošana, bet stipri personīgā saistības sajūta, kāda vērojama līdzīgos gadījumos, saskaņā ar piedzīvojumiem neļauj tik bieži atvietot trūkstošo laulības erotiku, kā gan lai tas būtu iespējams no nedzīvā pienākumu viedokļa pret ģimeni, tautu un cilvēci? Vai ar to posts ir novērsts? Pienākuma sajūta var panākt vienīgi to, ka laulātie cieš viens otru. Tā nespēj to ko erotika — palīdzēt grūtībās. Laulība, kuŗu satur pienākuma apziņa, vienmēr būs negatīvs, kaut arī reāls veidojums; turpretī laulībai, kuŗa dibināta uz laulāto savstarpējo erotisko izjūtu, vienmēr būs pozitīva.

Varam būt pateicīgi par to, ka tādi ļaužu vadoņi, kuri laulībā uzsvēŗ pienākuma apziņu, to nenostāda pret erotiku.

Taisni tapēc, ka ticība ir svētīga ļaundīm, kuŗi

tic, es savā ceļa norādījumā uz „Pilnīgu laulību“ („Hoch — Ehe“) piezīmēju, ka arī ticīgiem šis ceļš nav draudošs viņu sirdsapziņai. Es priecājos, redzot savus uzskatus apstiprinātus arī no vadošām personām.

Pateicos prof. Lex'am par sekošo atziņu, ar atļauju darīt to zinamu atklātībai:

„Pēc rūpīgas Dr. Th. H. Van de Veldes darba „Die vollkommene Ehe“ studijas, varu izteikt sekošo spriedumu:

Grāmata nesatur nekā tāda, ko varētu noraidīt katoļu teologi un sevišķi katoļticīgi lietprasi laulības lietās, nekā tāda, pret ko būtu ceļamas ierunas. Tikai jāvēlas, lai katrs vīrs un katra sieva, kas savu stāvokli un viņa uzdevumus uzskata nopietni, to uzmanīgi izlasītu.

Sacerētājam taisnība, ka grāmatā nav nekādu pretrunu baznīcas aizliegumam aizkavēt grūtniecību, ka viņā nav neviena padoma, kuŗa sekas apgrūtinātu kristīga cilvēka sirdsapziņu.

Autors saka atklātus vārdus nopietniem ļaudīm. Viņam taisnība, ja tas ievadā saka: „Šī grāmata teiks daudz tāda, kas parasti paliek neizteikts.“ — Viņa pārliecība, ka daži laulātie, kaut arī nesaka atklāti, klusībā čukst pateicību, ir pilnīgi pamatota.

Tas teicami veicis savu uzdevumu, par kuŗu runā darba sākumā: „Vairumam laulāto ļaužu trūkst zināšanas par dzimumdzīves elementiem. Novērst šo nepilnību, rādīt ceļu un līdzekļus ziedošas, harmoniskas dzimumdzīves veidošanai laulībā, tas ir mans uzdevums.“

Autors droši vien arī pats būs tajā pārliecībā, ka viņa dziļi pamatotā „mācības grāmata par laulību“ ne visur gūs praktiskus panākumus, un ka ne katrs, kas to lasa un cenšas pēc tās iekārtot savu laulības dzīvi, arī sasniegs isto mērķi, šīs dzīves pilnskanību. Vairums nopietno lasītāju tomēr tiesies pēc mērķa un ar to vien padaris savu laulības dzīvi laimīgāku, nekā tā bijusi.

Neskaitāmos piemēros sacerētājs pieved paša un citu piedzīvojumus. Visi attēlojumi un apraksti, acīmredzot, domāti vienam nolūkam, vienam mērķim, mācīt un atbalstīt derīgo. Kaislkārie neatradīs šē nekā priekš sevis, ne tekstā, ne zīmējumos.

Bieži nelaimīgu laulību pamatā ir lietas, kuŗas novēršamas, vai vismaz mīkstināmas ar grāmatā pievestām pamācībām un paskaidrojumiem. Roberts Haas saka, ka vairums laulību būtu laimīgas, ja vīri tām ziedotu kaut desmito daļu to rūpju un pārdomu, kuŗas tie velta saviem veikaliem. — Šī grāmata dod laulātiem bagātu vielu un izdevību laulības dzīvi pamatīgi pārdomāt un pareizi rīkoties.

Līdzīgs simpātijas apliecinājums ir arī sekošais izvilkums no kādas puritāniski-protestantiskas vēstules:

„Miesiskā kopība ir patiesa garīgās mīlas izteicēja starp vīrieti un sievieti, bet tai jābūt ne tikai izteicējai, bet arī padziļinātājai...

III. nodaļa.

Laulības nepilnību cēloņi un erotikas nozīme.

Noskaidrosim noteiktāki, ko nozīmē tik bieži lietotie vārdi laulības nepilnības. Arī ar šiem vārdiem dažādi cilvēki apzīmē dažādus jēdzienus. Ir daudzi, kas zem „laulības nepilnības“ saprot krīzi, kuŗa izpaužas neskaitāmās laulību šķiršanās un dziņā uz vieglām šķiršanās iespējamībām. Daži domā par individuālām nepilnībām, ko bieži cieš laulātie un ko tie uzskata par galveno, jo domā, ka katra sociāla parādība vispirms ir neskaitāmo un dziļo personīgo ciešanu sekas. Tie tad arī saprot nepilnību novēršanu pēc saviem ieskatiem, labojot savas attiecības, bet ne mēģinot veidot visu laulības iekārtu, vai to atvietot ar ērtāk atrisināmām attiecībām. Un proti, aiz trim iemesliem. Vispirms aiz pārlicības, ka līdz ar kādas lietas cēloni zūd arī pati lieta. Par cēloni te uzskatāmas individuālās nepilnības, par tālāko izveidojumu — nepilnības laulībā kā sociāla parādība. Otrkārt, laulību tie atzīst par labāko saistību starp vīru un sievu, par saistību, kuŗa vienīgā atbilst īstai dzīvei. Un treškārt — laulāto attiecības var tā uzlabot, ka visas nepilnības zūd, vai katrā ziņā samazinās.

Arī es pievienojos tiem, kas tā domā, un uz to mani mudina jūtas un saprāts.

Atzīstu individuālu nepilnību novēršanu, bet ne pasaules labošanu. Pārdomas un piedzīvujumi

devuši man pārlicību, ka atsevišķu laulību nepilnības tiešām labojamas.

Laulības pretnieki, saprotams, teiks, ka man šis apgalvojums jāpierāda. Tur viņiem taisnība. Bet arī tas ir saprotams, ka pierādījumu nevar iesprostot šaurās robežās. Man jāapmierinas ar sekošu, mazu paskaidrojumu: „Neviens cits sakars, tikai laulība var apvienot sevī kā biedrošanās, tā dzimumdzīvi, un abas šīs tieksmes virzīt uz vienu personu.

Atgriezīsimies pie jēdziena „nepilnības laulībā“, norobežošanas. Vai viņā ietilpināt visu, kas nozīmē kautkādu vilšanos, — visu, ko nevaram pilnīgi izprast? Varbūt zem viņa jāsaprot tikai dziļa nesaticība laulāto starpā?

Man šķiet, ka pareizs nav neviens ne otrs. Neviena laulība nav pasargāta no vilšanās, jo tā mūs pavada dzīvē uz katra soļa. Laulība tāpat, kā labprātīgi izvēlēta un iemīļota profesija, ne vienmēr dod to, ko mēs no viņas gaidam. Un, protams, būtu nepareizi domāt par nepilnībām laulībā, tiklīdz nepiepildās katra pārspilēta cerība. Nebūtu mazāk nepareizi, tikai lielas nesaskaņas uzskatīt laulībā par nepilnību. Arī kautkādas lietas esamību vai neesamību nevar dēvēt par tādu, piem. laulības pārkāpšanu, kas pati ceļas no nepilnīgas laulības.

Pēc mana atzinuma no nepilnīgas laulības cieš tie laulātie, kuriem pretīgums ir pārsvarā pār tieksmi vienam uz otru, kur priekus uzvar sloga sajūta.

Runājot par pretīgumu ttarp laulātiem, jāatzīst šis sajūtas specifiskais raksturs, bet jāievēro arī sekošais: virieša un sievietes attiecības nenosaka vienīgi dzimumtieksme, kuŗa uz paviršu, ikdienišķu novērotāju atstāj tik lielu iespaidu, ka tas viņu uzskata par vienīgi valdošo. Arī atstumjošam spēkam dažreiz ir sava vērtība. Ar to es nedomāju parasto pretīgumu, kad cilvēki, sevišķi laulībā, dzīvodami sašpiestībā, saduras, caur ko mazāku vai lielāku personīgo interešu nesaskaņas neizbēgamas. Nedomāju arī par tādu pretīgumu, kas ceļas no kopā dzīvojošo nelabvēlīgām rakstura īpašībām, jeb stāv sakarā ar sevišķām, pretīgām kopdzīves saistībām. Pirmā bez lielām grūtībām ļaujas pārvarēt ar labu gribu un pašsavaldīšanos, otro var novērst ar apdomātu partnera izvēli. — Nē, atstumjošiem spēkiem, par kuriem še iet runa, nav gadījuma raksturs, kā augšā minētiem. Viņi ir būtiski un ļaujas apzīmēties ar vārdiem: seksuālais antagonisms.

Šis pretekļis ir komplikēts. Savā grāmatā par pretīgumu laulības dzīvē, es to sīki pārbaudīju un sadalīju viņa sastāvdaļās, jo še, kā man šķiet, nevar atrisināt problēmu, kuŗas atrisināšana piekrīt laulības psiholoģijai. Es atsakos no mēģinājuma, veselā grāmatā apstrādāto jautājumu dažos teikumos atkārtot, jo tik ērti nevar nokārtot grūtus un sarežģītus jautājumus. Kas vēlas tuvāku pārskatu šai lietā, lai uzņemas pūles iedziļināties manos paskaidrojumos.

Es uzskatu šādu iedziļivāšanos par nepieciešamu priekš katra, kam rūp ilgstoša laulības laime. Ar to, ko tagad teikšu, gribu tikai apzīmēt nozīmīgākās vietas visā jautājumu kompleksā un modināt vajadzīgo interesi, kā arī no iepriekš teiktā šo to padarīt saprotamāku un papildināt.

Vīrieša un sievietes antogonisms nav viegli saprotams.

Uzskats, ka tas ir īpašu, vispār atzītu, abiem dzimumiem kopēju jūtu izteicējs, būtu nepareizs. Seksuālais pretīgums var izveidoties no seksuālās tieksmes, bet galvenā kārtā viņa ir pirmveids, kā to jau paskaidroju. Parasti šo pretīgumu neievēro, jo tīrā dzimumdziņā ir uzkrītošākas dabas un skaidrāk uztverama, kamēr instinktīvai pretīguma sajūtai ir pasīvs raksturs un uzkrītošā veidā tā izpaužas tikai izņēmuma gadījumos. Dzimumdziņa, būdama vēl pietiekoši spēcīgā pakāpē, pilnīgi aizsedz pretīgumu. Pēc savas būtības pēdējais tomēr ir stiprākais un ieņem savu vietu, tiklīdz dzimumdziņas mākslīgi radītā pievilkšanās atslābst.

Ņemot vērā šo divu sajūtu biežo pārsvarošanos, īstais pretīgums dažreiz mājō tikai neskaidrā nojautā.

Daudz grūtāki noskaidrot tīri psiholoģiskus pretekļus, jo vīrieša un sievietes jūtas un uzskati visos svarīgos un nesvarīgos dzīves jautājumos virzās uz pretējām pusēm, iziet no dažādiem redzes viedokļiem. — Sievietes garīgās īpašības, vīrieša domas un jūtas, un sievietes domas un jūtas aplido dažādus polus, Var arī teikt, ka vīrieša būtība un sievietes

būtība, vīrieša spēks un sievietes spēks ir — pret-
poli.

Ja visām sajūtām vienmēr un visur tiktu ļauts pareizi izteikties, tad jautājumu izpazīt būtu daudz vieglāki. Bet lieta nu reiz ir tāda, ka ne vīrietim, ne sievietei, ne fiziskā, ne psihiskā ziņā nav dotas vienīgi viņa dzimuma raksturīgās spējas un īpašības. Katrā vīrietī ir kas sievišķīgs, un katrā sievietē ir kas vīrišķīgs, turklāt šis maisījums pie visiem individiem nav vienādās sastāvdaļās, bet gan dažāds, atbilstošs katra konstitūcijai. Jāzin arī tas, ka pēc psiholoģijas likumiem šis maisījums plūst dzīves gaitas noteiktās robežās, un ka caur iekšējo, vispārējo apstākļu sevišķu pārveidošanos tas stiprā mērā var līdzī pārveidoties. Atzīmēsim vēl to, ka viena vai otra savādība var ņemt pārsvaru dažādos laikos, vairāk vai mazāk patvaļīgi. Liksim vēl arī vērā, ka mainīgās, psiholoģiskās vīra un sievas īpašības iedarbojas uz abiem individiem, un katrs no viņiem padots minētām pārmaiņām. Tāpēc nav brīnums, ka dažreiz aiticības sarežģas traģiski, dažreiz gandrīz komiski.

Fakts, ka īstenībā vīrietis ne vienmēr domā pilnīgi vīrišķīgi, un sieviete ne vienmēr pilnīgi sievišķīgi, rada apstākļus, kas vājina dzimuma pretešķības. Šis vājinājums rada vīrieša un sievietes satiksmē atiecīgu labvēlīgu faktoru, sevišķi tāpēc, ka tas vīrietim, pateicoties viņa sievišķīgam domu noskaņojum-

mam, dod kaut cik iespēju saprast sievieti, un pēdējā, aiz šī paša iemesla spēj ieskatīties vīrieša dvēselē. Ja lieta būtu uzskatāma vienīgi nō šī viedokļa, un tālākais domu gājiens izveidojams tikai šai virzienā, tad varētu pielaist, ka ir ļoti izdevīgi, ja vīrietim ir daudz sievišķīgu īpašību un sieviete pēc iespējas attīsta un izceļ savu vīrišķīgo dvēseles daļu.

Daži cilvēki, sevišķi sievietes, tiešām nomaldās šādos vienpusīgos uzskatos. Tie aizmirst — jeb pareizāki sakot: tie nedomā par diviem faktoriem, kas faktiski daudz svarīgāki, kā jau pārrunātie.

Pirmais no šiem faktoriem ir tā īstenība, ka sievietei, par spīti visam pieņemtam un pielāgotam, savā dziļākā būtībā, tā sakot tīri instinktīvi, patik pilnīgi vīrišķīgs vīrietis, īpaši — kad runa iet par vīrišķīgu vīri, un vīrietim sieviete — sevišķi pašai sievietei, pēc iespējas sievišķīgāka.

Otrais faktors ir tas, ka jo vairāk vīrietis un sieviete zaudē savu dzimuma īpatnību un mēģina līdzināties viens otram, jo tieksme vienam uz otru kļūst niecīgāka. Bez tam, abu pēdējo faktoru kaitīgais iespaids pārspēj agrāk minētā labvēlīgo. Jo šādā nolīdzināšanā neievērotā „slepenā distance“ starp vīrieti un sievieti vienmēr būs tik liela, ka divi vienāda dzimuma cilvēki, kuŗi rāsas, kultūras, garīgās attīstības, dzīves apstākļu ziņā stāv tik tālu viens no otra, cik vien varam iedomāties, tomēr sapratisies daudz labāk, kā divi dažāda dzimuma indivīdi, cik cieši tie arī nebūtu saistīti.

Tā tad seksuālais antagonisms, tiklab savā primitīvā formā, kā instinktīvi jūtošu būtņu pretīgums, tā arī kā radikāli pretējā — psihiskā pārtraukuma izteicējs starp vīrieti un sievieti, ir par nepārtrauktu grūtību cēloni cilvēku dzimumu kopdzīvē, bet sevišķi vīrieša un sievietes laulības kopdzīvē. Kopdzīves grūtības pavairo vēl tas apstākļi, ka sabiedrībā maz ir to, kas atzīst šādu lietas stāvokli. Kas uz laulību attiecas, tad antogonismā meklējamas viņas nepilnību dziļākās saknes.

Vienīgais īstais līdzeklis šī antogonisma apkarošanai ir erotiskā tiekšanās, erotika, mīla, kā mēs to iepriekš aprakstījām. Visi pārējie ir palīglīdzekļi. Vienīgi mīla un erotika spēj saskaņot, dažā ziņā pat pilnīgi pārskatīt antogonismu. Domāšanas preteklis, kas dziļāk tverošu domu maiņas mēģinājumu tikai traucē un aizkavē, ir savā ziņā garīgs kairinājums, un pat spēcīgs ierosinātājs, tikai ar noteikumu, ka abiem dalībniekiem jābūt augsti inteligentiem. Bet parasti ar to nepietiek, lai nodibinātu īstu garīgu kopību, atlikumā vienmēr paliek „neizprotamais“. Te nu darbojas pārskaņojošā erotiskā tieksme arī tad, ja erotiskā darbība nedod iemesla, jā, taisni tad, kad viņa uz to nemudina.

Tagad esam noskaidrojuši, cik liela nozīme erotikai laulāto attiecībās, un līdz ar to pašā laulībā. Erotika ir tā, kas liek cirvi pie laulības nepilnību saknes.

Atliek tikai piebilst, ka šāda laulības nepilnību apkarošana bieži neizdodas, ja laulāto mēģinājumi radīt īstu, praktisku erotiku neveicas, pateicoties psiholoģisko attiecību nezināšanai. Šāda neizdošanās laupa ne tikai spēcīgo aizstāvi pret draudošām laulības nepilnībām, bet pati kļūst par šo nepilnību avotu. Tādēļ jācenšas glābties no šīm briesmām, veidojot īstu laulības erotiku, t. i. laulību erotizējot.

Kāds virziens šie ieturams un kādi šķēršļi ap ejami, par to runāsim otrā daļā.

Intermecco.

1.

Tikai otram gatavota laime dod laimi arī pašam.

E. Pailleron.

2.

Saskanīgas laulības priekšnoteikums ir — jēga par laulību.

Cahiers Anonymus.

3.

Laulībai ir neslava, itkā tā nedotu daudz laba.

Jean Rostand.

4.

Vīrietis un sieviete padodas līdzīgām kaislībām,
tikai dažādā tempā, tāpēc tie vienmēr pārprotas.

Nietsche.

5.

Mūsu būtībā ir daļa no Grieķijas un Romas,
no barbaru cilts un ķīniešiem. Mēs līdzināmies nē-
ģeriem — tikai ne priekš sievietēm.

Paul Gèraldy.

6.

Neviens spoks mūs nepārstedz ar tādu ietēru
dažādību, kā vientulība, un viena no viņas necaur-
redzamām maskām saucas — mīla.

Schniclers.

7.

Laulībā dzīve vienkāršojas; katrai atsevišķai
dienai der pretstats.

Jeand Rostand.

8.

Mājas labklājība un posts atkarīgi no sievas.
Turku sakāmvārds.

9.

Milošais sagaida no mīlas to dziļi iekšējo ap-
mierinājumu, ko tas citādi sasniedz tikai gaŗā darba
mūžā, ar pūlēm, uzupurēšanos un uzcītību, caur
laimi un sevi pašu. Viņš prasa no sievas, lai tā
būtu taustāma pretvērtība ne tikai viņa esošām, bet
arī vēlamām vērtībām.

Paul Gèraldy.

10.

Cik asā strīdū divi vīrieši arī nenonāktu sievietes dēļ — vienmēr iestāsies acumirkļis, kad tie sadosies rokas, kā pār bezdibeni.

Schniclers.

11.

Pirmais un īstenākais no visiem sievietes daiļumiem ir — būt sievietei.

Valtour.

12.

Laulību apvairo kaislību nonāvēšanā, itkā viņa pati bez tās vēl turpinātu dzīvot!

Jean Rostand.

Otrā daļa.

Erotizēšanas veidi.

IV. nodaļa.

Fizioloģiskais un psiholoģiskais — pareizā erotiskā zināre.

Mūsu pārrunas pirmās daļas beigās noskaidrojām, ka, no vienas puses, erotika apkaņo laulības nepilnību ļaunuma cēloni, bet no otras puses, pati kļūst par ļaunuma cēloni, ja tā, pozitīvu vērtību vietā gūst laulībai nelabvēlīgu nozīmi.

Esmu šim bieži pārprastam laulības pamatā esošo funkciju cēlonim un arī tāļākai gaitai veltījis veselu grāmatu, tāpēc plašākus paskaidrojumus nedošu. Tikai jāatgādina, ka praktiskās erotikas — kas laulātiem dāvātu mīlas laimi — sasniegšana tiek apgrūtināta ar to, ka nepiedzīvojušas sievietes uzbudināmība ir daudz vājāka par vīrieša uzbudināmību. Ja vīrietis, nezinādams lietas apstākļus, vai arī aiz egoisma šo starpību neizlīdzina, nesaticība turpinās. Šādos apstākļos sieva nekad nemācēs

mīlēt, un praktiskās erotikas veidošana šādā laulībā galīgi izjūk.

Otrs, tikpat svarīgs apstāklis, kas laulībā traucē harmonisko kopdzīvi, ir bērnu jautājums, ar savām neierobežotām, postošām fiziskām sekām. Esmu saņēmis neskaitāmas vēstules, kas izceļ šo apstākli. Daži no rakstītājiem, attiecībā uz šo grūti atrisināmo jautājumu, izrāda zināmu vieglprātību; bet gadās arī satricinošas vēstules. Katrs ārsts var uzskaitīt šādus konfliktus ar dabu, ar sevi pašu un ar reliģiju, kas izpostījuši daudzas laulības.

Dodu taisnību tiem, kas saka, ka bez šo konfliktu atrisināšanas neierobežota erotizēšana nav iespējama, bet šo konfliktu neierobežota iztirzāšana šē ir neiespējama — to neatļauj smalkjūtība.

Šim stāvoklim tomēr ir izeja, kas neatbilst zināmiem reliģiskiem uzskatiem un neapstrīdāmiem baznīcas priekšrakstiem. Es, kā ārsts, protams, nevaru dalīties šādos uzskatos, bet cilvēkiem, kas viņiem padodās ar pilnu pārliecību, es tos ieteicu. Minētās izejas uzrādīšanu stingriem baznīcas piekritējiem es uzskatu par takta trūkumu. Attiecīgā vietā es, protams, savus ārsta uzskatus aizstāvēšu un darišu to tā, lai lasītājs vai klausītājs jau iepriekš zinātu, ap ko lieta grozās un varētu izsargāties no savas reliģiskās pārliecības traucējumiem.

Otrs iemesls, kas neļauj šai vietā runāt par laulības satiksmes atraisīšanu no viņas fizioloģiskām

sekām, ir mans uzskats, ka šādi jautājumi apskatāmi tīri ārstnieciskās grāmatās, nesajaucot tos ar psiholoģiskiem pārspriedumiem, jo pretējā gadījumā vairums lasītāju visu uzmanību piegriestu ķermeņskiem faktoriem, atstājot psihiskos jautājumus bez vajadzīgās ievēribas.

Trešais iemesls, kas mani attur no paskaidro-
miem, ir — vietas trūkums, jo attiecīgie momenti
prasa plašu iztirzājumu.

Tos, kuņi šai jautājumā vēlas iepazīties ar ma-
niem uzskatiem un padomiem, lādzu mazliet pacie-
sties, kamēr iznāks grāmata — pie kuņas jau strā-
dāju — par auglību laulībā un viņas ierobežošanu
pēc vēlēšanās.

Ja mēs šo darbu noteiktā nozīmē apzīmējam
par tehnisku, tad mums laulības erotikā jo vairāk
jāuzsver psiholoģiskā tehnika. Tai piešķirama vis-
lielākā nozīme, jo pārmēriba vai nepareiza rīcība
laimīga iespaids vietā var arī nelabvēlīgi iedar-
boties.

Erotikas pamatnoteikums ir pilnkanīga laulība
un erotiskās ziņkāres uzglabāšana — nevis plašas
seksuālas rīcības izvēršana.

Es ar nodomu lietoju šo neglīto vārdu, jo tas
man dod iemeslu pirms pārrunas par augšminētiem
pamatnoteikumiem atkārtoti aizrādīt, ka pareizi ero-
tizētās laulības satiksme nekad nedrīkst pazemoties,
pārvēršoties kailā seksuālā rīcībā, kuņa ir pašmērķis,

bet tai vienmēr jābūt garīgo jūtu izteicējai, un tikai attiecībā uz to personu, ar kuŗu notiek satiksme.

Tas jāsaprot katram, kas uz šo jautājumu skatās kautcik ideāli.

Citādi tas ir ar minētiem pamatnoteikumiem. Tie prasa plašu izskaidrojumu, jo pārprasti var tikt nepareizi pielietoti.

Formulējot pamatnoteikumus, es ar nolūku pieminēju seksuālismu, jo pietiekoši nepārdomājot tas viegli iezogas erotikas vietā un, protams, līdz ar savām nevēlamām sekām. Sevišķi erotikas apzinātā kāpināšana savienota ar briesmām.

Par pēdējām runājot es nedomāju par jūtu slimīgi pārmērīgu sakāpināšanu, kas prasa vienmēr jaunus kairinājumus un izdomā jaunus apmierināšanas veidus. Pēc manas pārlicības priekš normāla cilvēka viņas nav bīstamas, jo patoloģiskas parādības tam instinktīvi pretīgas, un pilnskanīgas laulības praktiskā erotika sniedz apmierinājumu dažādos veidos un pietiekošā vairumā. Bīstama ir pārsātināšanās, kas var iestāties, neskatoties uz dažādām pārmaiņām, ja vienmēr un visas tieksmes tiek apmierinātas un vēlēšanās papildītas.

Katram apmierinājumam, lai tas būtu ķermenisks vai psihisks, seko atgriezeniska vēlēšanās. Dabai viss jāizlīdzina lai novērstu katru pārpūlēšanos un atjaunotu darbības spējas — citiem vārdiem, lai notiktu dzīvē nepieciešamā maiņas rotaļa.

Apmierinājums, kas seko vēlēšanu apmierinā-

šanai, darbojas izlīdzinoši, jo uz zināmu laiku attur individu no līdzīgas darbības atjaunošanas. Bet apmierināšanās var iet pār mēru, radot pārsātināšanos, pat riebjumu, un tas ir izturīgāks par parasto apmierinājuma sajūtu, kas saskaņota ar dabisko mērķi. Pārsātināšanās uz nevēlami ilgu laiku aiztur dzīvinošos un dzīvību apstiprinošos kairinājumus — tāpēc tā arī ir bīstama.

Nav apšaubāms, ka pilnīgam apmierinājumam sekojoša sajūta ir vēlama arī seksuālās attiecībās, bet pārsātināšanās līdz pretīgumam un, sevišķi, ja tā bieži atkārtojas, var jūteklus pret kairinājumiem pilnīgi notrulināt, kam liela nozīme attiecībā uz laulību.

Vispirms šāds trulums izstumj ierosinošo tieksmju spēku, ļaudams brīvu ceļu instinktīvam pretīgumam, kas tuvošanās dziņu pārvērš pretstatā. Ar laiku, protams, pretīguma saspilējums var atslābt un seksuālās dziņas no jauna pamosties, bet tās piegriezīsies citam objektam, jo pret pirmo vēl pastāvēs pretīguma sajūta. Var, protams, arī gadīties, ka dziņas ievirzās vecās sliedēs, bet citu ceļu iespējamība ir pietiekoši liela, un tāpēc arī jābūt uzmanīgiem.

Ilgas erotiskas pārsātināšanās sekas var vīra domas no erotikas pilnīgi novērst un piegriest darbam, bet atgriežoties tās vairs nebūs mums vēlamā

nozīmē erotiskas, bet pārvērtušās vienkāršā seksuālā tieksmē.

Nolaidībai erotiskās attiecībās, kas rada šaubīgas sekas laulības dzīvē, ļoti bieži par cēloni ir nepietiekošas zināšanas. Var teikt, ka lielais vairums izpostīto laulību ceļas no nepareizas erotikas izpratnes, vai vismaz tā līdzvainojama visās nelaimēs. Katrs zin, cik nospiedošu iespaidu vairāk vai mazāk nelaimīga laulība atstāj uz saviem dalībniekiem. Tā atņem darba spējas un prieku, sevišķi garīgā darbā. Man liekas, tas pilnīgi saprotams bez tālākiem paskaidrojumiem.

Ļaužu vairumam mazāk saprotamas būs tiešās attiecības starp erotiku un garīgo izdarītspēju. Ņemot vērā šo attiecību izcilus nozīmi, gribu to mazliet apgaismot. Mums jāapmierinās ar mazliet, jo ir vēl dažas sarežģītas nodaļas psiholoģijā, kas neatliekami jānoskaidro. Attiecībā uz vīrieti, jāievēro divi iedarbības veidi starp erotiku un gara darbību: pirmā pārsvaru ņem ķermeniskais, otrā — psihiskais. Erotiskā ziņkāre ierosina sēklas dziedzerus, kuņģi kalpo ne tikai sugas vairošanai, bet arī iekšējās sekrecijas darbībai, kas savukārt ierosina garīgo darbību un atstāj labvēlīgu iespaidu uz visu vīrieša organismu.

Arī sievietes garīgās un ķermeniskās spējas atkarīgas no dzimumdziedzeru iekšējās sekrecijas,

kas savukārt stāv sakarā ar sēklas izšķāšanu un tās periodisko laiku, un nevis ar erotisko kairināšanu. Sievietes psiholoģiskās spējas, atšķirībā no vīrieša, tā tad padotas kārtējai, viļņveidīgai svārstībai.

Pretēji šai ievērojamai atšķirībai, pastāv arī zināma vienlīdzība, erotiskās ziņkāres psihiskās sekas. Pēdējo cēlonis var būt tiri ķermeniskā erotiskā ziņkāre.

Teicu, ka erotiskā ziņkāre, kamēr tā nav par lielu, labvēlīgi iedarbojas uz cilvēka darba spējām. Šis ierobežojums jāuzsver. Kad ziņkāre pāriet zināmu robežu, tā vairs neiedarbojas ierosinoši, bet gan kavē, sevišķi garīgo izdarīspēju, jo vajadzība pēc ziņkāres atslābuma, pēc atsvabināšanas, ir kļuvusi tik spiedoša, ka aizņem visas garīgās spējas un arī ķermeņa spēku. Pēc šādas sasprindzinātības atslābuma, koncentrēšanās spējas atkal pieņemas; tāpat izdarīspējas, jo apmierinātība, kopā ar atlikušo ziņkāri, ir labvēlīgākais produktīvu spēju priekšnoteikums. Tas pats sakāms arī par veselīgām normālām attiecībām, kuņas pārspilētībā nenonāk. Jāpiezīmē, ka, pēc pārspilētās ziņkāres atslābuma, atlikusē ziņkāre caur psicho-erotiskiem iespaidiem var no jauna tikt saspīlēta.

Kā uzturēt isto erotisko ziņkāri? — Šis jautājums nenožīmē, ar kādiem paņēmieniem to sasniegt un paturēt, bet gan kādu erotisko ziņkāri saukt par

īst u. Jautājums ir jau pārrunāts, un stingru robežu novilkšana starp noderīgo ziņkāri, nepietiekošo ziņkāri un pārspilētību, — starp samērīgo un pārspilēto erotisko tieksmju kāpinājumu var pierādīt vienīgi naivu lietas būtības pārprašanu. — Kas priekš viena ir pareizs, priekš otra pilnīgi nepareizs. — Kas šodien izliekas piemērots, vakar varbūt likās pilnīgi nelietojams un rītu skaitīsies par neīstu.

Kas vienam pārim pietiekoši, otram par daudz un trešam par maz. Kas domājas pilnskanīgās laulības saturu saprotam, ja tas pārvalda viņas tehniku, tas to pārprot un, zināms, arī nepareizi pielieto. — Saprast tehniskās zināšanas un vingrināšanās ir pamatnoteikums katrā mākslā, bet tas vēl nerada mākslinieku.

Laulības erotizēšana ir māksla, kuŗa nelīdzinās nevienai citai mākslai. Atšķirība laimīgā kārtā ir tā, ka viņu var iemācīties labāki par kuŗu katru mākslu, jo tā neprasa sevišķas spējas. Kas laulībā mīl, tas ar Dieva palīgu vienmēr atradīs pareizo ceļu. Kam trūkst šīs vienkāršās dāvanas, tas sev var smelties atziņu, ļaujoties no otra pamācīties. Šai lietā vajadzīgas zināšanas, bet arī atziņa.

V. n o d a | a.

Tālākās pārdomas un padomi.

Kuŗam no laulātiem jā rūpējās par īstas erotiskās ziņkāres uzturēšanu? — Ābiem — — katram

savā veidā, t. i., saskaņā ar lomu, kādu daba piemērojusi viņa dzimumam.

Vīrietim jāpilda vadoņa pienākumi, tam jānoteic līmenis, kādā noturama viņa laulības praktiskā erotika. Šāds noteikums pamatojams uz vīrieša un sievietes psihi, jo pirmais tiecas uz patstāvību, kamēr pēdējā mīl atbalstīties. Šis apstāklis ir izšķirošs, jo erotiskās attiecības nevar laulībā pastāvēt, ja vīrs nav vīrietis, un sieva — sieviete. Vīrietim vadoņa lomu piešķir vēl tas apstāklis, ka viņa garīgās dzimuma savādības, kā arī ķermeniskās reakcijas īpatnības jau no dabas tā nostādītas, ka tām pirmā laulības laikā jāizlīdzina sievietes sajūtu reakcijas gausā iestāšanās, un viņas mīlas dzīve jāpakļauj savējai.

Vīrieša noteicošā loma erotiskās attiecībās vēlākos laulības gados pamatojas uz viņa ierobežotām piemērošanās spējām erotiskās darbības izvešanā. Mīloša sieviete vienmēr spēj piemēroties šajā ziņā vīrietim, pie tam sniedzot mīlas funkcijās lielu dažādību. — Ir skaidrs, ka tā puse, kuŗai kopēja darba izvešanā uzliktas lielākas prasības, var arī noteikt darba atkārtošanos biežumu. Tomēr nav teikts, ka dabas nospraustās robežās nav arī tādas sievas vēlēšanās, kuŗas vīrs var izpildīt un kas tam arī jādara.

Noturēt garīgi jūteklisko ziņkāri vajadzīgā augstumā ir sievietes uzdevums, jo tas piemērots viņas dabai.

Tomēr šādu lomu sadalīšanu nevar uzskatīt par absolūti noteiktu, jo laulātiem vienmēr un visos gadījumos vienam otru jāatbalsta.

Es savos agrākos atklājumos par attiecīgo tēmu uzsveroši aizrādīju uz vīriešiem, kuņi nespēj ieaudzināt sievietei mīlu, neprasdami dot savām partnerēm pilnīgu milas laimi. Tagad man jāuzsver, ka sievas nebūt labāki neatbilst uzstādītām prasībām. Tās sevi pazaudē mājas dzīves ikdienas sīkumos, vai arī skrej pakaļ savām personīgām interesēm, kas dažreiz ir nopietna rakstura, dažreiz tādas šķietas, bet ļoti bieži viņu pamatā ir neapvaldīta dziņa pēc izpriecas. Kaut arī pie šīs grupas piederošo sieviešu personības dažādi vērtējamas, priekš laulības un priekš vīra iznākums būs ļoti līdzīgs: vīrs nav apmierināts, un beigas var būt priekš sievas ļoti nelabvēlīgas.

Šādās laulībās daudz kaitē erotikai, jo sievu rīcība izskauž no savstarpējām attiecībām svarīgo psihiski-erotisko elementu. Minētās kategorijas sievietes neļauj vīram baudīt dvēselīgi jūteklīgo daiļumu, kuņam sieviete spēj piešķirt visdažādākās formas. Šādām sievietēm prātā nenāk vīram uzsmaidīt, viņas necenšas mājās labi izskatīties, neflirtē ar vīru — īsi sakot, tās neprot vai negrib izcelt priekš vīra savas erotizējošās īpatnības.

Ir, protams, sievas, kas maz var sniegt šai nozarē, kuņ domas un jūtas tiek novirzītas uz citiem priekšmetiem; bet vairums no viņām prot vīru valdzināt, ja tikai tās grib. Daudzu sieviešu jūtas tiek

notrulinātas ikdienas cīņā ar dažādām rūpēm, darbu un trūkumu. Un pārējās, galvenā kārtā turīgo šķiru sievietes, kuņas erotikas mākslu saprot ļoti labi, savas spējas izšķiež novazātās izpriecās.

Būtu velti sievieti pierunāt vai pamācīt, kā stiprināt jūteklīgi dvēselisko ziņkāri starp vīrieti un sievieti, jo katra sieviete šai lietā instinktīvi saprot vairāk, kā tai spēj pateikt vispiedzīvojušākais vīrietis. Atliek tikai vēlēties, lai sieviete šo dabas dāvanu izlietotu laulībā.

Gribu tālāk aizrādīt uz dažiem punktiem, kuņas sieviete parasti nespēj izšķirt ne ar prātu, ne instinktīvi.

Tās ir vīrieša attiecības pret erotiku un pret savu darbu.

Laiku pa laikam mila var pārņemt vīrieti pilnīgi savā varā, tomēr viņa dzīves mērķis nebūs mila, bet darbs. Parasti vīrs dzīvo priekš sievas un darba, priekš ģimenes un sabiedrības — tas jūtas vislabāk, ja milu un darbu var savienot saskanīgā veselā. Caur to sievai rodas jauna iespējamība attiecībā uz laulības erotizēšanu.

Vispirms: tā valdziņa vīru arī erotiski, ja tā saprot viņa dzīves uzdevumu un ņem dalību viņa darbā, pēc iespējas pat palīdzot. Un tad; sievai jāatzīst un jāpierod pie tā, ka, par nožēlošanu, nevis mila, bet darbs vīra dzīvē ir ierosinošais spēks. Pārmetumu vietā tai vajadzētu mēģināt pārsvarot mīlas svaru kausu, savācot visas psicho-erotiskās iespēja

mības, paglābjot tādā kārtā erotisko ziņkāri no varbūtējas darba interešu pilnīgas uzvaras.

Laulības laime jāveicina kā vīrietim, tā sievietei, saskaņoti ar savām dabiskām spējām. Ja viņš savos paņēmienos ir straujš un tiecas taisni uz mērķi, tad sievietei nav jābūt mazāk intensīvai, bet mērķa sasniegšanai, sevišķi pirms laulībām jālieto diskretāki līdzekļi, kas dažreiz notiek pilnīgi neapzinīgi.

Laulībā bieži aktīvs ir vienīgi vīrietis, bet sieviete tikai atļauj. Šādās laulībās neizveidosies un nepastāvēs pareiza erotiska ziņkāre.

Vīrieša impulsīvā rīcība, cik dabīga, nepieciešama un saprotama tā arī neliktos, viņam nepieciešamā pārmērība un milas objekta dievināšana slēpj sevī lielu ļaunumu, jo sieviete netiek uzskatīta, kāda tā ir pēc savas būtības, bet pārmērību apgaismojumā, un pārmērības ir tikai laika jautājums. Neapzinīga sieviete neko tā nevēlas, kā spēlēt dievinātās lomu un uzskatīt to par īstenību. Un vīrietis, ieņemts no tradicionālās bruņniecības aizsargāt vājāko, šo fikciju izveido. Vīrietis un sieviete varēja sev šo rotaļu atļauties, jo sievietes saimnieciskais un sabiedriskais stāvoklis jaunās sekas novērsa, attīstot tā saucamo „pakalpošanu dāmai“, kas ar laiku kļuva par augstāko sabiedrības šķiru modes lietu. Vēlākā laikā, no sākuma pamazām, tad vienmēr straujāk šī „pakalpošana dāmai“ un „bruņinieku“ kopēšana pārvērtās vulgārā paradumā. Tagad sievietes sabiedriskais un saimnieciskais stāvoklis pārveidojies, un

banālā „pakalpošana dāmai“, ko es apzīmēšu par hereismu, (atvasināts no dievietes Heras vārda) kļuvusi par vienu no lielākiem jaunumiem laulības dzīvē. Hereisms stājas pret abu dzimumu dabīgām attiecībām, pārprot vīrieša un sievietes būtības kodolu. Saprātīga laulības erotizēšana šādos apstākļos neiespējama. Hereisms pamudina uz laulības pārkāpšanu, jo te milas partnerim, kuŗš savu vietu izpilda tikai neilgu laiku, vieglāk glaimot sievietei — „karalienei“.

Stopes kundze aizstāv „seksuālo hereismu“ kā sistēmu. Ir arī autori-vīrieši, kuŗi šo sistēmu, kas visu erotisko attiecību likumību redz atkarībā no sievietes pozitīvām vai negatīvām vēlēšanām, slavē. Uzdrīkstos augšējo aizrādīt, jo sarunās ar vīriešiem, kuŗiem aizrādīju, lai tie erotiskā satiksmē ievēro sievietes fizioloģiskās īpatnības, esmu saņēmis apliecinājumus, ka es sievietes tiesības pienācīgi aizstāvu. Uzsveru, ka caur attiecību apgrīšanu otrādi, vīrieša egoistisko virskundzību atdodot sievietei, laulības dzīve kļūs vēl smagāka.

Vispār, kas par laulību runā piekritošā nozīmē, kas mēģina atrast laulības laimi pavairojošus līdzekļus, tam vienmēr jāaizrāda tiklab vīrietim, tā sievietei, ka daudzi no tiem ir uz maldīga ceļa. Ceļš, kas vīrieti ved pie vīrišķības, sievieti pie sievišķības zaudēšanas, kas sievietei ļauj piesavināties vīrieša īpašības, noved dabīgās dzimumattiecības izvirtībā

un ir maldīgs. Tāpat nepareizs ir ceļš, uz kuļa erotika nogrimst seksuālās lielpilsētu izpriešanās.

Mēs redzam, ka īstās erotiskās ziņkāres uzturēšana starp vīrieti un sievieti saistīta ar zināmiem noteikumiem. Uz ķermeni attiecīgos noteikumus normāls cilvēks var izpildīt bez kādiem tālākiem blakus noteikumiem, ar psichi saistītos, ja dzīves biedra izvēlē nav pielaista par daudz rupja kļūda, — var izpildīt katrā laulībā, ja laulātie savu atzinumu izved sakarā ar lietu būtību. Tas nav viegli, un pie šāda atzinuma nenāk bez pūlēm. Bet tomēr ir iespējams un mērķis attaisno darbu, jo vīrietis un sieviete, kuļi zin, kas laulības attiecībās nepieciešams un kuļi noskaidrojuši iespējamību pasargāt īsto erotisko ziņkāri, var būt pārliecināti, ka viņi vienmēr būs laimīgi. Laulības erotizēšana ne tikai sargā laulību no nepilnībām, bet viņas atmosfērā laulība tiek pacelta uz augstākas pakāpes un dzimuma mīlā, nezaudējot savu raksturu, izveidojas milā uz visu cilvēci.

Ķermeņa higiēna.

I. d a | a.

Deflorācija. Medus mēneši.

Sāksim ar iedošanos laulībā. Nē visos gadījumos deflorācija (jaunavības zaudēšana) notiek laulībā, jo ne katra jaunava iziet pie vīra kā virgo intacta („nevainīga“). Visiem nākošiem paskaidrojumiem nav gandrīz nekādas nozīmes taīs gadījumos, kad jaunsalaulātā jau pieradusi pie dzimumattiecībām. Toties tiem lielāka nozīme priekš vīrieša, kuŗš ap prec neaizskārtu jaunavu, jo tas uz savas jaunās sievas deflorāciju nedrīkst raudzīties vieglprātīgi.

Tam jāpārvar divējādas pretestības, garīgā un fiziskā.

Garīgā pretošanās notiek vienmēr, neskatoties uz neaprobežotu mīlu un pilnīgu apņemšanos atdoties — pat tad, ja līgavai izdodas noslēpties no vīrieša un pašai no sevis.

Gribu to paskaidrot ar piemēru no dzīves, no kā es parasti ar nolūku cenšos izvairīties, — salīdzinot šo gadījumu ar dzīvnieku izturēšanos. Novērosim dzīvnieku mātītes nārstu laikā. Viņas visas tiecas uz aktu, bet tās, kuŗas vēl nav bijušas zem

tēviņa, izturas pavisam citādi, kā tās, kuņām lieta zināma. Arī pēdējās vairās, bet tas notiek ar nojūku, kairināt sevi un tēviņu, sasprindzināt tieksmi. Pavisam citādāki tas ir ar „jaunavīgām“ mātītēm. Tās nevairās, lai kairinātu, un viņu izturēšanās liecina par dzimuma tieksmes cīņu ar zināma veida kautrību un bailēm. Kas mīl suņus, lai novēro kuces, kad ap tām luncinās suns. Gan arī kuces „jaunavas“ skatā manāma karsta dziņa tuvoties, bet tur lasāmas arī nepārprotamas bailes, kamēr „piezdīvojusē“ izrāda vienīgi gatavību atdoties.

Šīs bailes pēc būtības nav tikai bailes no sāpēm, kuņas jaunava — kā viņa to jau zin — sajūt himēna iznīcināšanas brīdī, jo baidās arī kustoņi, kuņiem himēna nemaz nav un coitus nesagādā nekādas sāpes. Vislielākās bailes izrāda tās jaunavas, kuņas pat nezin par himēna esamību.

Nav šaubu, ka minēto baiļu cēlonis meklējams dziļākā būtībā, un vairošanās no pirmā dzimumakta nav tikai bailes no gaidāmām sāpēm. Kas šo parādību grib saprast, tam tikai jāatceras, ka tā saistīta ar svarīgākām pārmaiņām sievietes dzīvē, ar visām aktīvās dzimumdzīves sekām, uzdevumiem un briesmām.

Lai bailes būtu apzinātas vai neapzinātas, viņu pamatā ir jaunu pienākumu uzņemšanās nojauta. Virieša glēvums vai līdzcietība šē būtu nevietā. Tam jāizmanto pirmā izdevība būt noteiktam, jo no viņa patstāvības zināmā mērā atkarīga abu nākotnes

laime. Turpmākas attiecības atkarīgas no kāzu nakts.

Vienīgā fiziskā pretestība, kas vīrietim jāpārspēj, ir himens, jo par gurnu sakļaušanu vai citādu atgaidīšanos nevar būt runa. Šāda parādība liecinātu, ka ligavas psihiskā sagatavošanās nākošai dzīvei bijusi nepietiekoša. Tādos gadījumos deflorācijas mēģinājums jāatliek, kamēr sieviete nav šim gadījumam pilnīgi sagatavota. „Neiesāc laulību ar varmācību“, māca Balzaks. Es vēl gribētu piebilst: par to tev dzīve atriebs ilgus gadus.

Attiecībā uz deflorācijas tehniku jāpiebilst, ka sievietei vislabāk gulēt uz muguras, pie kam falloša gals virzāms uz ieeju, gar priekšējo sienu no augšas līdz maksts ieejai. Vīrieša loceklim tālāk virzoties, himēna priekšējā mala izvelkas, pēc kam abās pusēs ieplīst. Saprotams, ka tas sagādā sievietei zināmas sāpes. Nepārspilētai sievietei, ar normāli attīstītu himenu, sāpes nav visai stipras. Vīrietis var viņas vēl ievērojami samazināt, ja tas tanī brīdī, kad falloša gals sajūt zināmu pretestību, netaisa strauju, bet uzmanīgu, tomēr pietiekoši spēcīgu spiedienu. Ja sieviete, no sāpēm vairoties, tanī brīdī neatraujas, bet, turpretī dod īsus pretspiedienus, tas pierāda, ka himens pārrauts ar pirmo spiedienu un iespējama falloša tālākvirzīšana.

Asiņošana, kas ceļas no ieplīsumiem, ir niecīga un apstājas pati no sevis. Tikai retos gadījumos tā ir ilgstošāka un stiprāka. Tad parasti pietiek sakļautiem gurniem mierīgi pagulēt uz muguras. (Asinis

nedrīkst noslaucīt, ne kā citādi aiztikt asiņojošo vietu). Tikai ļoti retos gadījumos nepieciešama ārsta palīdzība.

Ja norādītā veidā neizdodas jaunavības plēvi iznīcināt, mēģinājums jāatliek uz nākošo, vai vislabāk uz pēcnākošo dienu. Ilgi un ātri atkārtējumi, tāpat arī pārdaudz straujas kustības padara apkārtējo vietu stipri jūtīgu, pamodina sievietē bailes no sāpēm, caur ko izredzes uz panākumiem kļūst vēl mazākas. Tāpēc augšā minētais „uzmanīgais, bet tomēr pietiekoši spēcīgais“ spiediens jāapvalda, lai fallosa dziļāk ievadišanu varētu apturēt, ja himena pretošanās izrādītos par stipru, sāpes, un caur to arī bailes pieņemtos. „Tad izturies pret sievieti maigi un uzmanīgi, nemēģini salaust neizprotamo pretestību ar spēcīgu grūdienu. Proti savaldīt savas dziņas varu; un ja daba tevī radījusi lielu un spēcīgu, tad nevilcinies atlikt deflorācijas mēģinājumu uz nākošo, vai pat pēcnākošo dienu“. To savā grāmatā „El Ktab“ saka muhamedāņu gudrais Omera Haleby.

Pat attiecībā uz mīlas lretām rītzemju tautas ir gudrākas un sapratīgākas, kā vairums mūsu vīriešu, kas katru uzmanību iedomājas smejamu, lai paši neizrādītos par nespējīgiem! Pie daudzām tautām pat pastāv reliģijas priekšraksts, ka pirmais mīlas akts atliekams uz otro vai trešo dienu pēc kāzām.

Arī šē noder vecais pamatnoteikums: Ne quid nimis! (ne no kā par daudz!) Par daudz ilga deflorācijas novilcināšana var būt kaitīga. Kas vēlas no teiktu padomu šai lietā, tam gribu teikt: ja četru

dienu laikā, ar trim mēģinājumiem nav izdevies pa-reizi izvest pirmo milas aktu, viņa dalībniekiem jā-griežas pēc palīdzības pie ārsta-ginaikologa un sek-suāl-psichologa. Tas lietu izlabos ar pāris maziem griezieniem himenā, ar padomiem, vai arī izlietos abus līdzekļus. Jo ilgāk šāda nenormāla parādība iedarbojas uz psihi, jo grūtāk tā novēršama.

Pēc tam, kad immissio penis izdevies, stipri uztraukto vīrieti pie ejakulācijas noved pavisam nie-cīgs kustību skaits.

Sieviete reti kad pietiks ar šīm kustībām, lai izsauktu orgasmu. Vislabākā gadījumā pirmais dzimumakts, neskatoties uz sievietes stipro uzbudi-nātību, to apmierinās tikai pa daļai.

Pēc manām domām nebūtu pareizi censties iz-saukt orgasmu caur kustību turpināšanu. Ir labāki, ja svaigās himena rētas netiek kairinātas ilgāk par nepieciešamību. Šinī gadījumā man tas liekas sva-rīgāki, nekā sasniegt sievietes dzimumsajūtu reak-ciju, kuŗas nozīmi gan es parasti uzsveru.

Var jautāt, vai reakcija nebūtu sasniedzama, pievienojot dzimumaktam cita veida kairinājumus? Atbilde, pēc maniem novērojumiem, skan piekritoši. Ja pēc akta pabeigšanas, t. i. šinī gadījumā pēc vīrieša ejakulācijas, sieviete novesta līdz tādai sek-sualās uzbudinātības pakāpei, ka pati kaislīgi ilgojas pēc tālākiem kairinājumiem, un ja jaunlaulāto attie-cības ir pietiekoši intīmas, lai atturība netraucētu, tad kairināšanas rotaļa pat vēlama, tikai ar notei-

kumu, ka tai jānotiek klitora apkārtnē, neaizskarot himenu.

Vai pirmam dzimumaktam nepieciešama ie priekšēja jūteklju kairināšana, atkarājas no līgavas psihiskā noskaņojuma. Vispār ņemot, es teiktu nē, jo deflorācija tās iespaidu izdzēs, un priekš sievietes svarīgākā ir himena iznīcināšana un ceļa atbrīvošana turpmākam coitusam.

Turklāt pārmērīga vīrieša aktivitāte viegli var aizskārt kautrās, patiesi jaunavīgi domājošās līgavas kauna jūtas, kas pēc iespējas jānovērš, lai vēl vairāk nesakāpinātu nospiedošo apjukumu. Sievietes kautrība ir par daudz laba un skaista īpašība — kuŗa par nožēlošanu tiek iznīcināta ar modernām dzīves parašām un apģērbu — lai vīrietis to nesaudzētu!

Tamdēļ tam jābūt uzmanīgam akta priekšspēles izvēlē. Kaut gan skūpstiem, glāstiem un saldiem vārdiem ierādīta jo plaša vieta, zināma atturība tomēr ieteicama.

Ševišķi, attiecībā uz vēlēšanos, apskatīt sievieti kailu. Paulosa Silektāriusa dzejas, kuŗās runā par savienošanos mīlas aktā, domātas laulības attiecību tālākām pakāpēm. Prasīt no kautrīgas līgavas, lai tā atsegtu visu ķermeni — kaut arī karsti mīļotam vīrietim — būtu diezgan liela nekaunība. Tāpat nav pielaižams atsegt fallosu, jo tas viņai izliksies milzīgs un bailes tikai pastiprinās neapzināto psihisko pretestību.

Tomēr ne katra līgava ir kautrs bērns. Apdo-

mību, uzmanību un iecietību, kuŗu piemēro nevainīgam bērnam, nevar piemērot jaunavai, kuŗa šo vārdu nes tikai pateicoties neiznīcinātam himenam.

Bet galu galā tas ir tikai tehnisks sīkums. Tā kā ligavai parasti trūkst stipra vietēja kairinājuma, atdalīto gļotu nepietiek, lai falloss viegli slidētu, caur ko process tiek aizkavēts un var būt pat sāpīgs. Tādos gadījumos ieteicams iesmērēt starp dzimuma lūpām eļļainu smēri. Ja vīrietis paskaidros, ka tas aktu atvieglina, sieviete to labprāt arī atļaus.

Smērei, tāpat arī abu akta daļībnieku dzimuma orgāniem, jābūt tīriem. Neņemot vērā aistētiku, netīrība jānovērš, kā jau vienmēr, kad paredzams ievainojums.

Tālāk seko medus mēneši. Arī par šo laiku, sevišķi neprecētiem vīriešiem, ir nepareizs uzskats. Viņu iedomās un intīmās sarunās tie tēlojas kā nepārtrauktu dzimumbaudu virkne.

Šie cilvēki maldās. Medus mēneši ir mācības laiks. Visi nopietnākie, lietu novērojušie autori, kā vīrieši, tā sievietes, vienprātīgi aizrāda, ka mūsu zemju un mūsu laiku sievietei nopietni jāmācās sajūst coitus'a baudu un sasniegt orgasmu. Manā priekšā atrodas ginaikoloģijas centralorgāns, kuŗā atreferēts Edelberga un Galanta sacerējums par šo jautājumu. Šie pētnieki domā, ka aktīvas dzimumdzīves sākumā, sievietes sajūsmas trūkumu coitus'a

var uzskatīt par normālu psihisku parādību. Vispirms sievietei tikai mācās sajust miesas baudu un orgasmu. Saskaņā ar minēto zinātnieku datiem, šis trūkums vērojams pie visiem simts procentiem.

Ja arī mēs šo skaitli atrastu par pārspīlētu un dažus procentus atlaistu, tas lietas būtību negroza: sievietei jā mācās ne tikai, kā coitus'a laikā izturēties, bet pār visām lietām, kā un kas tai akta laikā jā jūt.

Tā tad nevar būt ne mazāko šaubu, ka pirmais laulības laiks ir priekš sievietes mācības laiks.

Skolotāja pienākumi jāuzņemas vīram un jāapbruņojas ar pacietību un pašsavaldīšanos. Tās ir īpašības, kuŗas grūti attīstīt visakūtākā dzimumdzīves periodā. Šādā kārtā arī vīrietim ilgotie medus mēneši pārvēršas mācības laikā. Tam jāvingrinās laulības altruismā un seksuālā pašaiздzībā — īsta purgatorija. Un taisni šai laikā tas atcerēsies krievu zemnieka parunu, ka laulība ir laba grēku sūdzēšana.

Sievietes dzimumsajūtas mostas pamazām. Protais, pie dažādām sievietēm dažāds temps.

Arī še, tāpat kā visur, kur runa iet par ķermenisko un psihisko spēju attīstību, jāņem vērā divi principi: vingrināšanās un saudzēšanas. Pēc deflorācijas sieviete jā saudzē, kamēr himena vieta sāpīga un vulva uzrāda iritāciju.

Vingrinājumi, kā jau parasts visās mācībās, pakāpeniski jasadala. Jo vairāk zināšanu un lielāks pieradums, jo uzdevumi var būt sarežģītāki. Coitus'a variācija, piem. nedrīkst notikt laulības sākumā, jo

tā jau ir „augstāka mācība“. Vislabāk viņu sākt pēc parastā kāzu ceļojuma, kad vīrs nododas darbam un baudu sāk novirzīt otrā vietā. Tad „augstākā mācība“ radīs jaunu interesi un tuvinās ideālai laulībai.

ll. d a | a.

Dzimumattiecību iespaids uz ķermeni un psihi. Seksuālās spējas.

Tagad esam nonākuši pie ideālās laulības Briesmas, kas ceļas no nepareizas izturēšanās pirmā laulības laikā, kā: seksuālās nejūtības iesakņošanās, un pārkairināšana ir novērstas ar padomiem un sevi audzināšanu, un iestājusies „harmoniskā, ziedošā dzimumdzīve“.

Kāda ir šī laulības higiēna?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums vispirms jānoskaidro, kas jāsaprot zem laulāto dzimumspējām un jāatceras, ka iekšējie un ārējie dzīves apstākļi iedarbojas uz viņu attīstību, jo no šiem faktoriem ir atkarīgas racionālas un veselīgas attiecības laulāto starpā.

Uz sievieti dzimumattiecības pašas par sevi atstāj labvēlīgu iespaidu. Neattīstītās formas pazūd, ķermenis noapaļojas, sevišķi krūtis, un jaunava fiziiskā nozīmē pārvēršas sievietē.

Es saku „dzimumattiecības pašas par sevi“, jo dabas lemtās, svarīgākās viņu sekas — grūtniecība — atstāj daudz lielāku iespaidu uz sievietes dvēseli, tāpat arī uz fizisko ķermeni, pie tam blakus labdarīgam arī postošu. Tā gan pilnīgi attīsta sievietes dzimumorgānus, uzliekot tiem sarežģītu pienākumu, bet tanī pašā laikā tos arī izposta. Tikai grūtniecībā un viņas procesos sievietes ķermenis pilnīgi piebriest, bet ar to saistītos vielu maiņas traucējumus var pilnīgi apzīmēt par slimību. Veselīgi domājoša sieviete ar grūtniecību sasniedz savu augstāko vēlējumu piepildījumu — mātes stāvokli, varenāko un brīnišķīgāko sievietes dvēseles pārdzīvojumu, kas tanī pat laikā izsauc nervu vājumu, savienotu ar slimīgām bailēm.

Mums nav iespējams sīki iztīrāt šo parādību, jo pirmkārt, tai jāziedo atsevišķs sacerējums un, otrkārt, mūsu zināšanas šai jautājumā vēl atrodas pirmā pakāpē.

Neapšaubāms ir tikai tas, ka domas par grūtniecību un viņas perspektīvas iespaids lielā laulību vairumā spēlē milzīgu lomu. Dzimumsakari tikai tad notiek svabadi un sniedz augstāko baudu, ja akta laikā nav nospiedošu un traucējošu domu, ja cilvēks ir brīvs no šaubām par labvēlīgu iznākumu.

Bailes no iespējamās grūtniecības dažreiz ir tik kaitīgas dzimumakta psihiskai gaitai, ka traucē fiziisko reakciju, un bieži ne tikai traucē, bet padara pavisam neiespējamu. Dažreiz šīs bailes pilnīgi izposta laulāto attiecības un līdz ar to pašu laulību.

Tāpēc arī pašā grāmatas sākumā, blakus citiem

„harmoniskas un plaukstošas dzimumdzīves“ un laulāto laimes noteikumiem, uzstādīju abu laulāto savstarpēju vēlēšanos labvēlīgi atrisināt pēcnācēju jautājumu. Bez tā noteiktas un labvēlīgas atrisināšanas nevar būt runa par laimi.

Ja mēs atgriežamies pie jautājuma par regulāru dzimumattiecību iespaidu uz sievietes organisma uzbūvi, un pūlamies noskadrot coitus'a izsuktās pārmaiņas, tad nākam pie slēdziena, ka grūti atrast šo pārmaiņu cēloņus, kaut gan noteikti redzama dzimumorgānu, krūšu un visas anatomiskās un fizioloģiskās ķermeņa strukturas palielināšanās.

Ir skaidrs, ka cēlonis nav meklējams tikai orgasmā, coitus'a izsuktā, pastiprinātā asiņu pieplūdmā, jo jaunavām, kuņas pastāvīgi nododas onanismam, palielinājas tikai dzimumorgānu daļas, bet pārējā ķermenī pārmaiņas nenotiek. Redzams, ka dalību neņem arī spermazoji, kuji pēc dzimumakta iesūcas sievietes asinīs, jo tādas pat pārmaiņas notiek arī tad, ja laulātie piekopj coitus condommātus.

Var pielaist, ka pārmaiņā ņem dalību visu, akta dabīgā procesa faktoru sakopojums, pie kam katra atsevišķa faktora strīpojums būs kaitīgs, vai vismaz nelabvēlīgi atsauksies uz sievietes miesīgo un garīgo attīstību.

Teiktais neattiecas vienīgi uz dzimumaktu kopsumu, citiem vārdiem, vienīgi uz harmoniski ritošu dzimumdzīvi, bet arī uz katru atsevišķu coitus'u. Normāli ritoša dzimumsatiksme atstāj uz veselīgas sie-

vietes miesīgo un garīgo sajūtu atdzīvinošu un atsvaidzinošu iespaidu. Tikai, ja kairinājums ir par daudz intensīvs un ielgstošs, ja coitus'i pārāk bieži seko viens otram, rezultātā labsajūtas vietā ir gurdenums, miesīgs un garīgs slābums. Ja sliktā sajūta neturpinās ilgi un nākošā reizē neatkārtojas, tad par to nav vērts runāt. Bet ja viņa ielgst vairākas stundas, un tas nenotiek tikai izņēmuma gadījumos, tad parādība jau ir brīdinājums; tad sasniegta, vai pat jau pārkāpta veselību sargājošā robeža.

Kur ir īstais spēju norobežojums? Tas atkarīgs no sievietes temperamenta un konstitūcijas, dažreiz arī no ārējiem iespaidiem, par kuņiem mēs vēl runāsim. Slimīgai sievietei nogurumu, neatkarīgi no coitus'u skaita un viņu intensivitātes, var izsaukt slimība.

No teiktā kļūst skaidrs, ka nevar novilkt robežu ne coitus'a ilgumam ne skaitam. Cik dažādas pēc savas fiziskās un garīgās īpatnības ir sievietes, tik dažādas arī robežas. Arī vienas un tās pašas sievietes spējas būs dažādos momentos dažādas. Robežas aizsniegšana ir ilgāka laika jautājums, sevišķi pie sievietes, jo viņas dzimumspējas daudz pārākas par vīrieša potenci.

Par to nav jābrīnās. Ja arī mēs vienādi vērtētu abu psihisko sasprindzinātību un fizisko aktivitāti, tad katra ejakulācija prasa no vīrieša milzīgu skaitu vērtīgu šūniņu.

Pats par sevi saprotams, ka spermumu izšķāšana

neprasa no vīrieša sevišķas pūles, ja tās jau atrodas krājumā. Lieta turpreti ir citāda, ja ejakulācijai jānotiek pēc tam, kad šūniņu krājumi izlietoti. Tad kairinājumi prasa jau tādas nodevas, kuŗas var saukt par pārspilētām priekš vārīgajiem dzimumorgāniem. Arī no pārējā organisma tiek prasīta stipra piespīšanās, lai attiecīgos orgānus ierosinātu spermu ātrai producēšanai.

Ir skaidrs, ka ne katrs vīrietis un ne katrā laikā spēj šādu prasību izpildīt.

Vīrieša potence arī normālās robežās ir dažāda. Viņa atkarīga no vecuma, veselības, konstitūcijas, temperamenta, rāsas, paradumiem, erotiskiem iespāidiem un dažādiem citiem apstākļiem. Vislielāko lomu spēlē personīgās īpašības, kuŗu cēloņus mēs nezinām. Ir, attiecībā uz dzimumdzīvi, „spēcīgi“ un „nеспēcīgi“ vīrieši. Šim sevišķam „spēkam“ vai „nеспēkam“ nav nekā kopēja ar vispārējo spēku vai nespēku. Varbūt šo īpašību noteic spermu producējošo orgānu ražošanas spējas. Arī spermas krājums var zināmā mērā iespaidot. Ir vīrieši, kuŗi apgalvo, ka tie ejakulāciju var apturēt patvaļīgi un pusceļā, ja tie pirmam aktam grib secināt otru. Tomēr par šo jautājumu nekas noteikts nav zināms. Veseli, normāli vīrieši, vislabākā vecumā, var piekopt dzimumsatiksmi divreiz nedēļā, izņēmuma gadījumos pat katru dienu.

Ja no vīrieša prasa vairāk par iespējamo, viņa organisms pats īsi un noteikti šo prasību atraida:

ejakulācija nenotiek, neskatoties uz visstiprākiem kairinājumiem. Šī pārejošā nespējība — atšķirībā no pastāvīgas impotences, kuŗa vērojama pie dažiem vīriešiem arī normālās dzimumattiecībās un uzskatama par slimību — jāskaita par normālu parādību. Pārejošā impotence ir organisma cīņa pret pārmērīgām prasībām. Tādos gadījumos jāizvairās no tālākiem kairināšanas mēģinājumiem, kamēr ķermenis nav pienācīgi atpūties un atguvis normālās spējas, kas parasti notiek diezgan ātri. Tikai aprakstītā parādība nedrīkst ātkārtoties bieži.

Šāda atkārtošānās ir kaitīga liklab vīrietim, kā sievietei. Ja laulības sākumā uz laiku parādās pārejoša nespējība, par to nav ko uztraukties.

Sieviete, attiecībā uz dzimumsatiksmes spējīgu, salīdzinot ar vīieti, atrodas daudz izdevīgākā stāvoklī, jo arī pēc reakcijas spēju zaudēšanas, uz aktu tā tomēr spējīga. Viņa vienmēr, kaut arī tikai pa daļai, spēj norobežoties pret pārspilētu kairinājumu, ar nodomu izturoties pret dzimumaktu pasīvi. Pie sievietes nekad nav novērojama, kaut arī tikai pārejoša, nespējība, izņemot slimību sekas.

Visbiežāk, nevis taisni neiespējamas, bet salīdzinot lielas prasības vīrietim uzstāda ar biežu coitus'a atkārtošānu.

„Lielas prasības“ šinī ziņā nav kopējas vīrietim un sievietei, par ko jau runājām. Vīrietim šāda

veida pārspilējumi rada vieglas sāpes cirkšņos un — kas tomēr svarīgākais — vājina, ierobežo garīgo darbību. Ja parādība top kroniska, tā jāuzskata par bīstamu un no viņas rūpīgi jāizvairās.

No otras puses, nav jāaizmirst, ka vienam pēc otra sekojošiem coitus'iem ir arī pozitīvs iespaids. Pirmā coitus'ā — kuņš notiek pēc vienas, vai vairāku dienu atturēšanās — ejakulācijai pietiek ar nelielu kairinājumu, un tādā kārtā akts tikai nepietiekoši apmierina viņa dalībnieku tieksmes, dod pārāk īsu baudu, īsu jūteklīgo kaislību sprindzinājumu. Turklāt nekas nav mīlā tik liktenīgs, kā vilšanās, un šāds nepabeigts akts, bez šaubām, rada vilšanos. Defektu nolīdzināt var vienīgi ar otru, pilnīgu aktu. Vai atkārtojums notiek bez pārtraukuma, pēc dažu stundu atpūtas, vai pat tikai otrā rītā — tas atkarājas no vīrieša spējām, no abu partneru noskaņojuma un no neskaitāmiem citiem apstākļiem, kuņus noskaidrot, vai uzstādīt kādu pragrammu ir pilnīgi neiespējami.

Ja vispār var runāt par kautkāda padoma došanu šai virzienā, tad labākais ir, ja pirmā akta noslēguma akordi nemanāmi pāriet nākamā akta preludijā. Kad starp mīlošiem cilvēkiem iestāties jau tas intīmais tuvums, ko rada vienīgi dzimuma akts, tad apkampieni, skūpstī un glāstī sevišķi kairina. Šādos apstākļos plaukst milas vaļību brīnišķīgie ziedi, kuņus laulātie, savā dedzīgā tieksmē vienam uz otru, pirmā seksuālo kaislību uzliesmojumā aizmirst. Vīrieša organisms spēj atpūsties no pirmās uzbudinātības un sagatavoties otrai. Tādā kārtā vīrietim,

tāpat arī sievietei tiek dota iespēja izdzert juteklīgo baudu kausu līdz dibenam, un bez ierobežojumiem atdoties kaisliem pārdzīvojumiem, kuņģos arī sieviete var ņemt aktīvu dalību. Ja pēc tādejādi atkārtota akta, ko visieteicamāki izdarīt naktij iestājoties, vīrietis var atpūsties un atjaunot spēkus pietiekoši ilgā miegā, tas no rīta piecelises spīrgts un svaigs. Bet ja labsajūtas, svaigu spēku pieplūduma un dzīves prieka vietā vērojamas noguruma un apatijas pazīmes, tas nozīmē, ka nākošais akts uz dažām dienām jāatliek, un aktīvākā loma jāatstāj sievietei.

Katra jaunava, iedodamās laulībā, pirmā laikā dzimumsatiksmē ir vairāk vai mazāk „auksta“, gandrīz vienaldzīga pret dzimumakta baudām, un tās fiziskā mīlas izteiksme jāatmodina un jāattīsta. Ja vīram audzināšana neizdodas, sieviete paliek tāda pat vienaldzīga un nereti tas, ko vīrs nav izlietojis, paliek par cita, mīlas lietās piedzīvojuša vīrieša īpašumu. Bet arī tādā gadījumā, kad vīrs izprot savu atbildību pret sievu un nopietni skatās uz savu vādītāja lomu seksuālā dzīvē, sieviete, attiecībā uz dzimumbaudas piesavināšanos, pirmā laikā paliks tālu aiz vīrieša, bet šo starpību jācenšas izlīdzināt. Jaunā sieva tikai pamazām nobriest dzimumbaudu izjušanai, kaut gan arī gadās, ka šajā attīstības pakāpē tai nepietiek orgasma izsaukšanai ar tiem kairinājumiem, kuņģi vīrietim izsauc ejakulāciju. Bet arī tā ir nozīmīga parādība, ja sieviete juteklīgā uzbudinātībā

sasniedz vīrieti „mīlas rotaļā“ un nereti to pat pārspēj.

Pilnīgi skaidrs, ka izcilus lomu šādā audzināšanā spēlē audzināšanas paņēmieni un laipns pamudinājums. No savas ārsta prakstikas esmu izvedis slēdzienu, kuŗa patiesīgumu apstiprina mani ilgje novērojumi, un kuŗš man jāietērpj sekošā aizrādījuma formā: dodu vīrietim padomu iepriekš nopietni pārdomāt, vai tikai sieva, attiecībā uz akta izsmalcināto jūteklību, praktiskā izvedumā nepārspēs savu skolotāju, un tikai tad ķerties pie aizrādījumiem.

Ir sievietes, pēc būtības ar vāju temperamentu, kuŗas viegli panes sajūtu vētras, ko izsauc vīrieša kairinājumi, īpaši, ja tie nav visai bieži un ir atdalīti starplaikiem. Tās arī nejūt sevišķas ciešanas, ja stiprie, jūtekliskie kairinājumi izbeidzas, un dzimumdzīve atkal atgriežas normālās sliedēs.

Bet blakus aprādītām ir arī tādas — protams, daudz retāk — zem mūsu apmākušām debesīm, kuŗas, reiz baudijušas augstāko dzimumbaudu, vairs nespēj atturēties pret kārdinājumu un nopietni cieš, ja tām jāatsakās no savas izsmalcinātās jūteklības. Tad var notikt, ka vīrs netiek galā ar paša audzēto kāribu velnu un nonāk vai nu pie laulības dzīvē bīstamās sievas „nervozitātes“, vai arī pie paša kroniskas dzimuma pārpūlēšanās un neirastenijas.

Ļoti bieži no tā izriet visai bēdīgas sekas, un ne viens, ne otrs neatrod izeju no apburtā loka. Šādu gadījumu analīze ir interesanta un nav sevišķi grūta.

Šādas, pārāk dedzīgas sievietes vīram katrā ziņā ieteicams sevišķi uzplūdumu brīžos censties neapmierināt visas viņas ilgas, lai par savu padevību šai ziņā nebūtu pārāk dārgi jāsamaksā.

Nākamais, visai svarīgais, no mūsu redzes viedokļa, jautājums laulības dzīvē pelna nopietnu ievēribu jo vairāk tādēļ, ka parasti tam nepiegiež pietiekošu vērību. Gribu teikt dažus prātīgus vārdus par to, kādās attiecībās jābūt laulāto vecumiem.

Pasaulē ir ideālisti, kuņi domā, ka cilvēkiem jāprecas agrā jaunībā un vienādos gados. Citi ir tai pārliecībā, ka ir daudz labāki, ja vīrietis, kaut arī nedaudz, tomēr vismaz apmēram desmit gadus vecāks par sievu.

Paliekot uz sava redzes viedokļa un ņemot vērā mērķi, es nevaru tam piekrist, ka tik nopietnu uzdevumu ņem uz sevi nepiedzīvojis, jauns cilvēks, jo vīram taču jābūt dzimumattiecībās sievas audzinātājam un vadītājam. Un kaut arī trīsdesmit gadus veca vīrieša laulības ar divdesmit gadus vecu jaunavu šinī ziņā būtu priekšzīmīgas, tad, ņemot vērā dzimumattiecības, tomēr jāvēlas, lai šī starpība būtu par dažiem gadiem mazāka. Ar piecdesmit gadiem cilvēks sāk pamazām novecoties. Un kaut arī tas, sevišķi regulāros aktos, paglabātu dzimuma potenci līdz sirmam vecumam un spētu apmierināt kā savas, tā sievas dzimumprasības, attiecībā uz aktu skaitu viņa spējas tomēr tā samazinātos, ka ne vienmēr

atbilstu viņa paša, bet vēl mazāk spēka gados esošās, veselās sievietes seksuālām vēlēšanām.

Cetrdesmit gadus veca sieviete mūsu dienās skaitās vēl jauna. Kā psihologs Džemss Duglass pareizi pastrīpo, viņa nav „vecāka“ kā trīsdesmitgadējā pagājušā gadu simtenī. Tā sāk novecot tikai ar četrdesmit pieciem gadiem, un ne reti pat drusku vēlāk. Bet viņas dzimumspējas un vēlēšanās šai laikā nevis pamazinājas, bet pat palielinājas. Tāpēc arī šo vecumu sauc par „bīstamu“. Pret šādu jēdzienu tūlīt apbruņojas daži asredzīgi ļaudis. Nav tomēr nekādu šaubu, ka īstenībā šo „bīstamo“ var sastapt tikai atsevišķos gadījumos. Katrs sieviešu ārsts, kas pazīst psiholoģiju, var pievest daudz piemēru.

Tas, ka sieviete nevar gūt tādu dzimumtieksmju apmierinājumu, kā agrāk un domas par drīzām beigām sakāpina jau tā mazliet paaugstinātās dziņas un izsauc smagu iekšēju konfliktu, sevišķi ja viņa pieradusi pie intensīvas dzimumsatiksmes. Šādos konfliktos grūti teikt, ar ko tie beigsies. Ir laime, ja viss aprobežojas ar iekšēju cīņu un vieglu pārejošu „nervu traucējumu“. Bet var iestāties arī smagāki neirastēnijas simptomi un samāitāt laulības attiecības uz visu mūžu.

Pēc šāda sejējuma es 10—15 g. lielu starpību laulāto vecumos neuzskatu par sevišķi bīstamu, bet būtu vēlams, lai tā tiktu samazināta uz pusī, t. i. no 5—7 g.

Pēc manām domām ir pilnīgi saprātīgi noteikt vidējo „laulību“ vecumu, vīrietim ap trīsdesmit un

sievietei no divdesmit līdz divdesmitpieciem ga-
diem.

III. d a | a.

Iekšējo un ārējo spstākļu iespaids uz dzimum- satiksmi.

Iekšējie un ārējie apstākļi daudzos gadījumos un dažādos virzienos iespaido dzimumsatiksmi. Par to isumā jāpiemin tāpēc, ka starp neskaitāmiem faktoriem, kuņiem dzimumsatiksmē liela nozīme, atrodas arī tādi, kā ēdiens un dzēriens, par kuņiem nekad neesam runājuši.

Par to var spriest ļoti plaši. Jau 16. un 17. g. simteņa grāmatās mēs atrodam plašus apskatus par tādiem ēdieniem un dzērieniem, kuņi spēj pavairot libido, paaugstināt dzimumbaudu un stiprināt potenci. Daudz grāmatu, ne tikai rītzemju, bet arī Eiropas, veltītas šādu iespaidojošu ēdienu un dzērienu, kā arī viņu pagatavošanas aprakstam.

Vairums šādu „darbu“, protams, ir izdomāti aiz gaŗa laika un to sākumi meklējami vidus laikos. Tā piem. ļoti izplatītas bija tādu ēdienu un dzērienu receptes, kuņi pagatavoti no orchidejām (orchis — pauts).

Nevar neatzīt, ka šāda virziena māksla gājusi stipri atpakaļ. No dažām vielām tiešām var pagatavot veselībai pavisam nekaitīgas, bet dzimum-

tieksmi vairojošus ēdienus un dzērienus. Dažām sievietēm vēl līdz mūsu dienām uzglabājušās šādas receptes. Man pat ir stāstīts par kādu pavāru grāmatu, kuŗa pārejojot mantojumā no mātes uz meitu. Es viņu gan neesmu redzējis. Mīlas lietās piedzīvojušais un spējīgais vīrietis, kas man par šo grāmatu stāstīja, esot viņu ne tikai lasījis, bet baudījis arī pēc viņas receptēm pagatavotos ēdienus un to iespaidu.

Visiem, protams, ir zināms, ka laba pārtika stiprina dzimumdzīvas, kurpretī nepietiekoša veicinātāju un vienmuļa barība tās vājina. Gaļas ēdiens, sevišķi meža kustoņu un putnu gaļa uzbudina, bet olas jau sirmā senatnē skaitījās par īstu dzimumfunkciju un spēku atjaunotāju. Parasti domā, ka olas tieši veicinā apermatozoidu rašanos. Tādu pašu īpašību pieraksta pienā vārītiem rīsiem un rāceņiem. No smalko ķēķu ražojumiem min vēžu zupu un jūras bezdelīgu ligzdu novārījumu.

Es še pievedīšu dažas dzimumtieksmi ierosinošas barības vielas: tautā labi pazīstamo seleriju, smalkākai garšai piemēroto artišoku, bet sevišķi spargeļus, kuŗu specifiskās vielas kairina mīzsalvadu. Šādā nozīmē vēl minamas trifeles un sekošās garšvielas: safrāns, kanēlis, vanilja, pipari, ptparmētras un ingvers.

Nó uzbudinošiem dzērieniem minams alkohols, kuŗš mazā mērā lietots ierosina dzimumtieksmi, bet vairumā — dara cilvēku nespēcīgu. Šo pēdējo

iespaidu pa daļai mazina gribas spēks. Kronisks alkoholisms, turpretī, dzimumspējas paralizē. Uz pēdējo nelabvēlīgi iedarbojas arī pārmērīga stipras kafijas lietošana, tēja un tabaka. Šīs pašas vielas mazā mērā lietotas, iedarbojas ierosinoši, bet maz ir to, kas vēlamo daudzumu nepārkāpj

Vēl atzīmējama interesanta parādība, ka lielākā daudzumā lietoti skābi dzērieni vājina dzimumtieksmi.

Blakus šīm ēdamvielām un dzērieniem, kuņus lieto ikdienas dzīvē, ir vēl sevišķi šim nolūkam pagatavotas vielas. Pie tādiem medicīniskiem preparātiem, kas vājina dzimumtieksmi, pieder baldriana un broma savienojums un miega zāles.

Tādi medicīniskie līdzekļi, kuņi domāti vispārējās veselības uzlabošanai, stiprina arī dzimumsfairu. Starp tiem — fosfora savienojumi stiprina viņas funkcijas. Opija preparāti iedarbojas nomierinoši uz dažiem orgāniem un viņu darbību, tanī pat laikā izsaucot libido.

Ārstam recepti izrakstot, protams, jāņem vērā arī šo medicīnisko līdzekļu blakus iedarbība.

Tādus līdzekļus, kuņu mērķis ir dzimumtieksmes un potences pacelšana, pēc grieķu mīlas dieves Afrodītes vārda, sauc par aphrodisiaca. Jau klasiskā senatnē — nemaz nerunājot par seniem ēģiptiešiem, asīriešiem, peršiem un ķīniešiem — „mīlas dzēriens“ (philtro) spēlēja ievērojamo lomu. Galvenās viņa pagatavotājas bija fesaliešu burves.

No kā visa nesastādījās šis dzēriens! Tur ietilpa zirgu dzemdību atliekas, ķēves dzemdes izdalījumi, dažu putnu mēles, baložu asinis, zināmas daļas no kādas zivs, dažādi kukaiņi, ķirzakas un vēl daudz citas, pa lielākai daļai riebīgas vielas.

Romā šī dzēriena pagatavošanu beidzot ar senata dekretu aizliedza, noteicot milzīgus soda apmērus.

Organiskās dzēriena sastāvdaļas, protams, spēlēja lomu tikai kā burvības līdzekļi. Teļa smadzeņes, kuņas lietoja kāda visai populāra dzēriena pagatavošanai, arī atstāja zināmu iespaidu, pateicoties savai lecitīna sastāvdaļai. Tas pats sakāms arī par dzīvnieku dzimuma dziedzeriem. Tikai jāšaubās, vai dzēriena pagatavotāji paši zināja par viņa racionālo iedarbību uz vājiem dzimumorgāniem. Tagad, turpretī, šos dzīvnieku dzimumdziedzeru izvilkumus ar sekmēm lieto dažādu dzimuma sfairas defektu ārstēšanai.

Arī vidus laikos mēs bieži sastopamies ar ap rakstiem par šādām lietām.

Bet šai laikmetā, blakus acumirkļa milu izsaucošiem dzērieniem, par kuņiem vēsta nostāsts par Tristanu, rodas jau vielas, kuņām piemīt dzimuma potenci stiprinošas īpašības. Kaut arī pirmā laikā šādām vielām bija tikai simboliska vai mistiska nozīme, līdz ar viņām sāka lietot pat tādu, veselībai kaitīgu preparātu, kā spāniešu mušas. No šo kukaiņu cietiem virsspārņiem pagatavoja tā saucamo „itāju eleksiru“ („pastilles galantes“), kas kairinoši

iedarbojas ne tikai uz mīzvalvadu, bet arī uz pūsli un nierēm, nereti izsaucot pēdējās iekaisumu.

Tikai pēdējā gadu desmitā zinātnei ir izdevies empiriskā ceļā atrast tādus līdzekļus, kuŗi iedarbojas vienīgi uz dzimumfunkcijām, kā piemēram yochimbina alkaloids, kuŗu iegūst no yochimbas koka mizas un kas iedarbojas uz abu dzimumu personām.

Šis atradums lieku reizi apstiprināja, ka vienkāršiem tautas līdzekļiem nepieciešami zinātniski pētījumi. Tā Vakarāfrikas iedzīvotāji jau sen lietoja dzimumaktos yochimbas mizu kā kairināšanas līdzekli. Protams, šādi uzbudināšanas līdzekļi atstāj nelabvēlīgu iespaidu arī uz pārējo organismu, bet yochimbins šai ziņā ir laimīgs izņēmums.

Ārsti to paraksta pret vīriešu impotenci tikai noteiktu simptomu gadījumos, kā arī sievietes menstruācijas traucējumos. Bez ārsta receptes šo indīgo vielu nedrīkst lietot kā „spēka kāpināšanas“ līdzekli, ne tīrā, ne arī atšķaidītā veidā.

Vispār, dzimumnespēka dziedināšana ir atļaujama tikai ārstam, jo šim defektam ir ļoti daudz cēloņu, un pareizu diagnozi var uzstādīt vienīgi piedzīvojis speciālists. Pretējā gadījumā dažādu nepiedzīvojušu dziedinātāju iejaukšanās var radīt nelabojamu ļaunumu.

Kā palīglīdzekļus pret seksuālo mazspējību, vai pilnīgu impotenci, var lietot stipri sasildītus spilvenus, kuŗus paliek zem muguras lejas daļas, kā arī

ogļskābās vannas. Dažos gadījumos pirmais līdzeklis dod apbrīnojamus rezultātus.

Ogļskābās vannas, kuŗas ar panākumiem lietojuši daudzi vīrieši un sievietes, var ņemt pilnas, vai arī tikai sēdvannas, ar dabīgo vai mākslīgo ogļskābi. Sistematiska dziedināšana ar vannām dažās dziedniecības iestādēs kļuvusi par parastu parādību, galvenā kārtā attiecībā uz sievietes „aukstumu“. Viņu apbrīnojamais iespaids vērojams sevišķi pie vīriešiem, ja seksuālie defekti nav, salīdzinot, lieli.

Vīrietim pilnās ogļskābās vannas palīdz sevišķi taīs gadījumos, kad vispārējā noguruma sajūta paralizē arī seksuālās tieksmes. Bet vannas šo slimīgo sajūtu novērš tikai tad, ja viņa nav pārmērīgas pārpūlēšanās sekas. Līdz ar vispārējas labsajūtas paaelšanu vērojama arī vietējā kairināšana.

Ja grib turēties pie šāda veida dziedināšanās, tad abu dzimumu personām ieteicamas sēdvannas, kas ogļskābes labvēlīgo iespaidu koncentrē rumpja apakšdaļā un tādēļ labākas par pilnām vannām. Attiecībā uz vieglu dzimumnespēku, šis līdzeklis ir nepārspējams, sevišķi īsi pirms dzimumakta izvešanas. Bet pirms ārsts šīs vannas paraksta, tam jāņem vērā, ka tik nepārprotama makslīga gatavošanās aktam var apvainot sievietes aistētiskās jūtas un noaapiedoši iedarboties uz viņas erotisko noskaņojumu.

Šo kutelīgo jautājumu var maskēt, parakstot sēdvannas regulāri katru vakaru pirms gulētiešanas. Ja pēc tam notiek dzimumakts, tā labvēlīgais iznā-

kums nemaz nebūs sakarā ar iepriekšēju, nodomātu sagatavošanos.

Starp citiem, seksuālo dzīvi noteicošiem momentiem, jāmin sevišķi fiziski noteikumi, kādos vīrietim jābūt kustību laikā.

Tā, vīrietim erekcija var iestāties sakarā ar vairāk, vai mazāk ritmiskiem grūdieniem, ķermenim atrodoties sēdus stāvoklī, kā piemēram, jāšanā, biežos un garos ceļojumos pa dzelzceļu, ratos un uz veļosipēda. Turpretī braucieni automobili šādu ieespaidu neatstāj. Salīdzinot grūdienu raksturus, izriet slēdziens, ka minēto parādību vīrieša dzimumorganos iespaido taisni nelieli, īsi un stipri ķermeņa satricinājumi, kamēr elastīgie šai nozīmē mazāk iespaidīgi. Nav jāatgādina, ka šādos apstākļos erekcija nebūt nav atkarīga no erotiska stimula vai impulsa. Saldkaislās domas te, protams, var pilnīgi izpalikt. Erekcija var rasties pat tad, kad cilvēka domas atrodas pavisam citā sfairā, kuņai nav nekā kopēja ar erotiku un kuņa nonāk apziņā, jau kā fakts. Tad fallosa sasprindzinātība var radīt kārdinošas ainas, kuņām savukārt — ja apstākļi labvēlīgi — var sekot dzimumakts. Ar to izskaidrojama salīdzinot biežā dzimumsatiksme tieši izbraukuma vai ceļojuma laikā, vai arī īsi pēc atgriešanās. Šāda pārādība vērojama pat tādu cilvēku starpā, kuņiem priekš tā parasti vienmēr ir izdevība.

Kā minētā kairināšana iedarbojas uz sievieti,

man noteikti nav zināms. Jaunavas, kuņas pie manis ārstējušās no onanisma, starp citu žēlojās, ka, neskatoties uz sev doto stingro solījumu, neaizskārt un nekairināt savu dzimumorganu, jāšana un braukšana uz velosipēda neatvairāmi mudinājusi uz aizliegtu pašapmierināšanās baudu. Pretēji tām, man zināmas arī tādas sievietes, kuņas šajā nozīmē, nereaģē ne uz kādiem ķermeņa satricinājumiem. Mani novērojumi nesniedzās tālāk aiz tā vienkāršā iemesla, ka vīrietim, kaut arī ārstam, reti kad ir iespēja iztaujāt sievieti par šādām lietām.

Vai dzimumtieksme padota zināmām periodiskām svārstībām, un kādi pēdējo cēloņi, par to valda diametrāli pretējas domas. Šādā stāvoklī jautājums laikam paliks vēl ilgi, jo cilvēks savus piedzīvojumus un novērojumus piemēro vispārībai un dzimumtiesmes svārstības var novērot tikai retos gadījumos un dažādos veidos.

Pareizai atbildei uz šo jautājumu ir liela nozīme ideālā laulībā, viņas psihiskā un fiziskā higiēnā.

Nemot vērā pavasara maksimuma hipotēzi, kuņu, sakarā ar seno tautu seksuāli noskaņotām pavasara svinībām un analogiskiem novērojumiem dzīvnieku valstī, uzstāda daudzi pētnieki, tad jānāk pie slēdziena, ka šis periods iespaido tiklab vīrieti, kā sievieti.

Daudz vairāk uzmanības pelna tāds uzskats, ka virieša seksuālās svārstības notiek ik pa divām nedēļām, vai arī ik mēnešus, kā to daudzi pie sevis novērojuši.

Pie sievietes svārstības daudz lielākas, kā pie virieša. Tomēr lielais vairums attiecīgo autoru, kuņi domā, ka novērojumi un slēdzieni vedami sakarā ar dabas likumību, tikpat nevienprātīgi, kā iztaujātās sievietes. Viskrasāki tiek aizstāvēta svārstība ik pa divām nedēļām, kuņas tā sadalītas, ka viena iekrīt dažas dienas pirms menstruācijas, otra menstruāciju starplaikā. Dzimumtieksmju sakāpinājums abos gadījumos velkas trīs līdz četras dienas. Tas, kuņš sākas pirms asiņošanas, ir stiprāks un pastāvīgāks, kamēr otrais — daudz mazāk izteismīgs. Vāja veselība, miesīgs un garīgs nogurums, kroniska pārpūlēšanās un dažādas rūpes vājina arī libidó.

Pēdējos gados šo svārstības hipotēzi karsti ir aizstāvējusi Marija Stope, kuņas savus novērojumus izteikusi interesantā likmē. Sievietes stiprā pirmsmenstruācijas dzimumtieksme vedama sakarā ar visa organisma intensivitāti, kāda vērojama šai laikā. Šo intensivitāti izsauc „corpus luteum“ sekreciju izdalīšanās, kuņas šai laikā sasnidz visaugstāko attīstības pakāpi. Tomēr dzimumtieksmes pastiprināšanos norādītās dienās var izsaukt arī parastais asiņu pieplūdums dzimumorganos. Drīzāk es pievienojos Maršala uzskatam, ka: „stiprāko seksuālo sajūtu laiks ir tieši pēc menstruācijas.“

Tiesām, uz šīm pēcmenstruācijas dienām norāda daudzi parādības novērotāji. Fürbringer's, pie-

mēram, domā, ka šo jūtu kāpinājumu izsauc menstruācijas laika atturība un šādam viņa slēdzienam ir zināms pamats.

Pēc maniem novērojumiem, sievietes nepārdzīvo nekādas regulāras libido svārstības.

Esmu spiests atbildēt noliedzīgi uz šo sarežģīto jautājumu un kategoriski aizrādīt, ka man vispār nav bijis gadījuma pie ziemeļnieku sievietēm novērot periodisku kaislību svārstīšanos; bet tomēr jāpieļauj, ka pie dažām tāda parādās. Un šāds seksuālo tieksmju maksimums parādās tieši pirms menstruācijas.

Pats par sevi saprotams, ka ideālā laulībā vīram ar sievas kaislību uzplūdumu jārēķinājas. Tikai dzimumsatiksmi nedrīkst saskaņot vienīgi ar šo kāpinājumu laiku.

Stopes kundze, piemēram, skaita par normālu parādību, ja sieviete libido laikā prasa vairākus dzimumakta atkārtojumus, bet pēc tam paliek vienaldzīga pret dzimumsatiksmi, izņemot tos gadījumus, kad kautkāds ārējs apstāklis modina abu laulāto seksuālo uzbudinātību.

Tāds pētījums, kas sievietes vēlēšanās uzskata par visu noteicošām, ir ne tikai netaisns, bet arī nepareizs.

Par laimi tas neatbilst īstenībai. Mīlošai un mīlā piedzīvojušai sievietei, neskatoties uz sevišķiem kaislību uzplūdumiem, ir tāda pat dzimumtieksme, kā vīrietim, un arī akta izpildīšanā tā nav nespējīgāka par pēdējo.

Tāpēc arī kaislību uzplūdumu starplaikā atturība nav neizbēgama, jo sievietē, tāpat kā viņas vīrs, šādu starplaiku nebūt nevēlas.

Protams, attiecībā uz dzimumbaudu vīram un sievietei ir vienādas „tiesības“ un „pienākumi“. „Tiesības“ — baudu saņemt, „pienākums“ to dot.

„Vīri, parādat šievām pienācīgu lavēlību; tāpat sievas vīriem.

„Ne sieva valda pār savu miesu, bet vīrs; tāpat arī vīrs nevalda pār savu miesu, bet sieva. Neizvairaties viens no otra...”

Apust. Pāvila 1 Kor. gr., 3—4.

IV. nodaļa.

Dzimumsatiksme sevišķos fizioloģiskos apstākļos.

Priekš lielām ļaužu šķirām, priekš veselām tautām un priekš dažu reliģiju piekritējiem nemaz neeksistē jautājums par dzimumsatiksmi menstruācijas laikā. Tad sievietē ir „nešķīsta“ un to nedrīkst aizskārt. Ar tādu paskaidrojumu pietiek! Kaut gan šiem reliģijas priekšrakstiem priekš vakarzemju tautām, izņemot žīdus, nav nekādas nozīmes, gadu simtus vecā dogma arī mūs tā iespaidojusi, ka atturēšanās no dzimumsatiksmes menzes laikā, tiek uzskatīta gandrīz par tikumu. Katrā ziņā jājautā, vai šo atturēšanos izsauc higieniska nepieciešamība,

jeb mums darišanas tikai ar senu, bet maldīgu aizspriedumu? Pēdējam uzskatam ir svarīgs pamatojums. Ja par to runā tāds autors, kā mirušais Kossman's, tad ir pietiekošs iemesls pārbaudīt jautājumu neatkarīgi no aizspriedumiem.

Arī šinī gadījumā mums jāizšķir psihiski un ķermeniski faktori.

Menstruācijas laikā sievietes dzimumtieksme var stipri pieaugt. Arī vīrieti šāds sievas stāvoklis instinktiīvī kairina. Te bez šaubām, darbojas dažādi motīvi. Nenoliedzams iespaids ir smaržai. Ir vīrieši, pie tam pilnīgi normāli, kuņiem pat grūti atturēties šādam kairinājumam. Pat bez smaržas iespaids, tikai apziņa, ka iestājusies menstruācija, dzen vīru mīļās sievietes apkampienos. Šādas tieksmes pamatā ir cilvēka atavistiskās īpašības. Viņu kairina atmiņas par tādos pašos apstākļos sajūsto baudi, jo coitus menzes sākumā un beigās priekš dažiem ir dzimumbaudas augstākais sasniegums.

Es ar nodomu uzsvēru, ka tas vīru dzen mīļotās sievietes apkampienos, jo tai jābūt mīļotai, ja arī tādā stāvoklī vīrs uz to tiecas. Tai jābūt viņa sievai, jābūt ar to ilgos dzimumsakaros, kuņi radijuši zinamu pieradumu un kopējas gaumes piesavināšanos. Ja intīmā sarāduma trūkst, tad jūteklīgās uzbudinātības vietā, kuņi izsauc sievietes menze, iestājas zināma kautriība. Jo cilvēki svešāki, jo kautriība nepārvaramāka. Un šo kautrīgumu, dažreiz pat pretīgumu, sajūt arī sieviete. Kas attiecas tieši uz šādu sievietes kautrību, tad šī sajūta sastāv no aistētiska rakstura iespaidiem, no kauna jū-

tām un no uzbāzīgas domas par „netīrību“. Šo domu stiprina vecais aizspriedums, ko esam mantājuši no senčiem. Šādas domas atkrīt, ja padomājam par viņu pirmcēloni, ka pareizi ir uztvēruši senie kristīgie teologi-moralisti.

Un gribot, negrbot jānāk pie slēdziena, ka, jo stiprāka asiņošana, jo lielāka atturība, jo tā vājāka, jo lielākas izredzes uz dzimumaktu.

Kāds stāvoklis šim jautājumam no tīri fizioloģiska viedokļa?

Vispirms runāsim par vīrieti. Daži apgalvo, ka menzas iztecējumos atrodas tādas vielas, kuņas var izsaukt vīrieša mīzālvada iekausumu. Es šādas domas nepielaižu. Nav nekādu norādījumu, ka menzes iztecējumi saturētu iekaisumu radošas vielas. Ja tāds arī gadītos, tad izskaidrojumi meklējami bakterioloģijā. Es zinu diezgan daudz gadījumu, kad dzimumakts augšminētos apstākļos izsaucis vīrietim mīzālvada iekaisumu, līdzīgu tam, kāds vērojams pie gonorejas. Bakterioloģiskā izmeklēšanā pierādījās, ka vainojami ne gonorejas gonokoki, bet mezentēriskās bakterijas. Gandrīz visos gadījumos šāds iekaisums pāriet bez kādas speciālas ārstēšanas, vienīgi ar antiseptiskiem skalojumiem. Ja arī šāda veida iekaisumi parasti ir nevainīga rakstura, tad to nevar par viņiem teikt visos gadījumos, un katrā ziņā šādas parādības ir augstākā mērā nepatīkamas, kā pašas par sevi, tā arī ar savu baiļu modināšanu. Ja

tamlīdzīgos gadījumos nevar runāt par kaut kādu sievietes dzimumorgānu infekciju, tad iekaisumā, pēc manām domām, vainojama vienīgi akta dalībnieku netīrība, sevišķi sievietes. Citu briesmu īstēnībā nav.

Nav arī izslēgta tripera pielipšana, jo bieži gadās, ka viena vai otra mīlas partnera dzimumorgānos uzglabājušies gonokoki no kādreiz pārciestās gonorejas. Šīs, uz laiku savas iedarbības spējas zaudējušās bakterijas, var atkal kļūt bīstamas. Sievietes dzimumorgānu iztecējumi menzes laikā rada tiem visai izdevīgus vairošanās apstākļus. Tāpēc ne reti gadās, ka tāds gonorejas iekaisums, kas sen jau pārgājis kroniskā, un kuŗu cilvēks pilnīgi aizmirsis, jo no akūtā perioda pagājuši vairāki gadi, no jauna atkārtojas pēc coitus'a, kas noticis menzes laikā.

Pie sievietes, līdz ar nenosvērtu dvēseles noskaņojumu un sarežģītiem garīgiem pārdzīvojumiem, menzes laikā vārojamas arī tīri fizioloģiskas parādības: vispārēja neveselīga sajūta, par ko žēlojas daudzas; pastāvīgs asiņu pieplūdums dzimumorgānos, kas no vienas puses rada jūtēklisku uzplūdumu, bet no otra, tānī pat laikā padara dzimumorgānus pārspīlēti jūtīgus, kas piespiež atteikties no dzimumsatiksmes; tad vēl asiņu pieplūdums tieši coitus'a laikā. Tādos gadījumos, kad abi pēdējie faktori iedarbojas vienā laikā, asiņu pieplūdums dzemdē var palikt par pastāvīgu parādību, vai arī atkārtoties ar ļoti maziem pārtraukumiem. Šādos apstākļos asiņu pārpilnība orgānos var izvērsties par

pārejošu, bet arī kronisku sājpu cēloni, sevišķi ja kairinājumi bieži atkārtojas. Zināms audu vārigums un irdenums padara organus akta laikā viegli ievainojamus. Šāds audu stāvoklis atkarīgs no asinsriņķošanas pārmaiņām un menzes iztecējumu iedarbības. Bez tam vārigi un irdeni audi ir ļoti atsaucīgi pret dažādām slimībām. Tie zaudējuši pretošanās spējas, kas attiecināms arī uz tām infekciju baktērijām, kas iekļuvušas dzimumorganos pirms menzes. Arī viss pārējais sievietes organisms šajā laikā viegli padodas visādiem sarežģījumiem, ļauj izpausties slimībām, kuņas tur mitinājušās slēptā veidā.

Šādi slēdzieni ir piedzīvojumu un novērojumu sekas. No pievestā attiecībā uz dzimumsatiksmi menzes laikā var izvest tikai sekošu slēdzienu: neatkarīgi no orienta tautu reliģiskiem priekšrakstiem, pret mērenu dzimumsatiksmi menzes laikā starp veseliem cilvēkiem, ievērojot vislielāko tīrību, nav ko iebilst. Raugoties no aistētiskā redzes viedokļa, tānīs dienās, kad iztecējumu visvairāk, ieteicama atturēšanās. Ja organismā vērojami kaut visvieglākie traucējumi, novēršami pat psihiski erotiski kairinājumi.

Grūtniecībai iestājoties dzimumsatiksmes problēma kļūst vēl sarežģītāka, kā menzes laikā. Pat vispiedzīvojušākiem ārstiem grūti dot kādu noteiktu padomu, jo viņa sekas var būt liktenīgas ne tikai priekš grūtnieces ķermeņa, bet arī priekš augļa un pat priekš abu laulāto nākamās kopdzīves sašķaņas. Tanīs gadijamos, kad es, vērā ņemot grūt-

nieces veselību, dzimumsatiksmi aizliedzu, man nācās piedzīvot, ka fiziskā veselība priekš cilvēku laimes gan ir pati svarīgākā, bet arī to, ka dzimumsatiksmes baudai ir pārsvars pār viņas radītām kaitēm. Es savu kļūdu saprotu un nožēloju. Mierinos tajās domās, ka manus padomus droši vien neievēroja, bet par tiem varbūt pat pasmējās, kad nepaklausība nebija atnesusi nekādu ļaunumu.

Ja mēs šai jautājumā gribam iegūt pilnīgu skaidrību, mums tas jānoskaidro vispusīgi, ņemot vērā apstākļus par un pret. Turu par vajadzīgu piebilst, ka šajā attiecībā mūsu zināšanas vēl ir ļoti aprobežotas. Tomēr mēģināsim noteikt, kāds pamats ir apstiprinošam un noliedzošam jautājuma atrisinājumam un ieņemt vairāk vai mazāk pareizu redzes viedokli.

Pa priekšu apskatīsim pierādījumus pret dzimumsatiksmi grūtniecībā. Tie pa lielākai daļai ir sekoši: aktu beidzot dzemde var stipri sarauties un izmest savu saturu, citiem vārdiem runājot, coitus, skatoties pēc grūtniecības pakāpes, var izsaukt augļa noplūšanu, priekšlaicīgas radības, vai arī viņu laiku nedaudz samazināt, vai paildzināt. Pirmie divi gadījumi augli vai nu pavisam iznīcina, vai ir viņam tikai kaitīgi. Pēdējais, saskaņā ar piedzīvojumiem, rada augļa plēves priekšlaicīgu pārplīšanu, kas savukārt var kaitēt kā mātei, tā auglim. Visiem šiem gadījumiem vēl pievienojas infekcijas briesmas, jo ar fallosu var tikt ievadīti slimību un pūšanas dīgļi, kuņu attīstību un tālāk virziņšos stipri veicina sekojošas radības.

Otrs apstākļis, kas runā pret dzimumaktu grūtniecības laikā, ir irdenie un vāriģie sievietes dzimumkanala audi, kuŗi viegli pieejami coitus'a laikā iespējamiem ievainojumiem, kas savukārt var izsaukt asiņošanu, kā arī atbrīvo ceļu infekcijām. Rupjā veidā izvests dzimumakts var radīt arī stiprākus ievainojumus. Tāpat arī, pielietojot sevišķu uzmanību, var izsargāties pat no maziem ievainojumiem. Svarīgākais noteikums šādos dzimumaktos ir pietiekošs gļotu daudzums, kas novērš falloza gaitā varbūtējos šķēršļus.

Tādā kārtā, noteiktāki runājot, pierādījumi pret coitus'u grūtniecības laikā zaudē savu spēku un tikai noteic nepieciešamos apstākļus un uzmanību pašā akta laikā.

Vēl mazāk kritikas iztur no šādu aktu pretniekiem pievestais arguments, kuŗu tie pamato uz grūtas sievietes lielo vēdera apmēru. Pēdējos grūtniecības mēnešos gan jāizsargās no spiediena uz mienēto ķermeņa daļu, tāpat arī uz dzemdi, bet šo nepieciešamību novērš dažādo pozu iespējamība.

Līdz šim laikam vēl nav noteikti zināms, vai sievietes organismā uzsūktās spermas vielas ir kaitīgas grūtniecībai.

Neapšaubāmi gan ir pierādīts, ka grūtniecībā irdenas kļuvušās dzimumorgānu sieniņas uzsūc visu, kas uz tām pagadas. Var pielaist, ka šajā gadījumā ķermenis, izstrādādams aizsargāšanās produktus, var uzņemt arī svešu olbaltumu, bet mums nav nekādu pierādījumu, ka pēdējais atstātu nelabvēlīgu iespaidu

uz grūtnieces organismu. Beidzot, ja arī tā būtu, tas novēršams, lietojot prezervatīvu.

Gadījumā, ja grūtniecības laikā sievietes dzimumorganos vērojami kaut mazākie infekcijas simptomi, to kairināšana ar dzimumaktu aizliedzama.

Par vīrieša mīzālvada iekaisumu, gadījumā ja tur nokļūtu grūtās dzemdes iztecējumi, sakāms tas pats, kas attiecībā par aktu menzes laikā.

Mēs redzam, ka — izņemot infekcijas gadījumus — tikai pirmam pierādījumam pret coitus'u ir nopietns pamats, bet pārējie viegli noraidāmi.

Tādā kārtā no problēmas par dzimumakta kaitīgumu grūtniecības laikā, izkristalizējas sekošie jautājumi:

1. Vai draud lielas briesmas, ja dzimumaktam seko radības?

2. Vai iespējama nedēļnieces infekcija, ja radības seko coitus'am?

Jāņem vērā, ka šāda veida saslimšana notiek diezgan bieži. Par to liecina Būbens'a statistiskie materiāli, lai gan šie skaitļi salīdzinot vēl mazi, un spriedums var iznākt vienpusīgs, jo novērojumi izdarīti kādā Ungārijas lielpilsētā, pie zemāko sabiedrības šķiru sievietēm, kuŗu tīrība nebūt nav priekšzīmīga.

Es domāju, ka starp tādām personām, kuŗas pieradušas turēt savus dzimumorganus tīrus, saslimšanas gadījumi ir ļoti reti.

Uz pirmo jautājumu mēs atbildēt nevaram, jo trūkst vadošu materiālu. Mēs pavisam nezinām, kādās attiecībās stāv grūtniecības laika dzimumaktu

procentu skaitlis ar nepareizu radību skaitli. Tas, kuŗš daudz grozījies pa laulību aizkulisēm, man liekas, varēs teikt, ka šis skaitlis nav visai liels, jo arī nenormālas radības ir diezgan reta parādība. Mūsu ārstu prakse rāda, ka briesmas ir vislielākās pirmos trīs mēnešos, vēl pavairojoties pie atsevišķas sieviešu grupas, pie kuŗām augļa izmešana un priekšlaicīgas radības notiek arī bez kādiem sevišķiem iemesliem. Vēl jāpiezīmē, ka akts bīstams arī pašās grūtniecības beigās, jo tad tas viegli izsauc radības.

Pierādījumiem, kuŗi ir pret dzimumaktu grūtniecības laikā, nevar liegt vispārēju pamatu.

Ja sieviete ir vesela un iepriekšējās dzemdībās nav notikušas nekādas nenormālības, ja dzimumaktu izved pietiekoši uzmanīgi, neievadot fallosu pārāk dziļi, ja akta dalībnieki ievēro vajadzīgo tīrību, sievietes organi netiek par daudz kairināti un pēdējās 4 nedēļas priekš dzemdībām satiksme tiek pilnīgi pārtraukta — ar coitus'u saistītās briesmas samazinās līdz minimumam.

Argumenti „par“ coitus'u grūtniecības laikā ir vienīgi psihiski.

Vispirms mums jānoskaidro, vai vispār, un kādas ir sievietes dzimumtieksmes grūtniecības laikā?

Atrisinot šo jautājumu mēs ievērosim, ka pie visām sievietēm nav lietojams vienāds mērs. Grūtniecībai raksturīgā noskaņojuma periodā sieviešu dzimumtieksmes ir ļoti dažādas. Dažādi zinīsku

darbu autori izsakas, ka grūtniecības laikā sievietes libido ievērojami pazeminās, tie izmanto gadījumu un novelk tīri abstraktu paralēli starp sievieti un pārējo zīdītāju mātītēm. Citi autori turpreti ir tais domās, ka, pateicoties stipram asiņu pieplūdam dzemdību orgānos un ar to sakarā stāvošo kairinājumu, sievietes dzimumtieksme ievērojami palielinājas.

Man pašam daudzos gadījumos nācies novērot grūtniecības sākumā libido pastiprināšanos, un pie tam tik skaidrā, tipiskā formā, ka to varēja uzskatīt par drošāko grūtniecības simptomu.

Kā tas arī nebūtu, tiešu grūtniecības iespaidu uz sievietes dzimuma kaislībām nevar noteikt. Daudz krasāk tā izceļas sakarā ar pašu sievietes organismu un grūtniecības pakāpi.

Ilgus gadus, kur vien man bijusi izdevība, esmu veltījis šā jautājuma pētišanai, un viņas rezultāts, vispārēja slēdziena veidā, ir sekošais:

Gadījumos, kad laulāto attiecības vispār bijušas tikai remdenas, bet sievietes kaislība apmierināta tikai daļai, tad grūtniecībai iestājoties, viņas libido izdziest. Dažreiz tā sajūt pat riebījumu pret vīra erotiskiem mēģinājumiem.

Turpretī, ja priekš grūtniecības un viņas sākumā laulāto attiecības bijušas dedzīgas, tad sievietes dzimumtieksme grūtniecības pirmā pusē parasti nezaudē savu intensivitāti, bet atsevišķos gadījumos paliek straujāka. Grūtniecības otrā pusē tā mazliet atslābst, bet neizdziest.

Pārejot no dzimumsatiksmes uz sievietes izteik-

smīgākām sajūtām, piezīmēsim, ka piederēt pie tām, kuŗu dzimumtieksme grūtniecības laikā neatslābst, ir sievietes laime.

Modernā psiholoģija, kas cenšas apgaismot neapzināmo, nōskaidrojusi, ka dzimumtieksmei zūdot, sievietes psihē vērojami slimīgi simptomi, no kuŗiem redzamāko vietu ieņem bailes. No šāda atzinuma līdz dzimumakta iespējamības grūtniecības laikā apstiprināšanai ir tikai viens nepārprotams solis. Tamdēļ arī par minētā akta iespējamības pierādījumu es skaitu šo psiholoģisko slēdzienu.

Miloša sieviete ar visām savām domām, apziņīgām un pusapziņīgām, cenšas uzturēt dzimumsatiksmi ar vīru tādos pat augstumos, kā tā bijusi priekš grūtniecības. Šāds stāvoklis viņas pieķeršanos vīram vēl vairāk stiprina. Vairāk kā jebkad tai vajadzīga viņa uzmanība, maigs pakalpojums un mīļas rūpes. Arī neglītā ķermeņa pārvēršanās atstāj uz viņu nospiedošu iespaidu. Tā baidās, ka nevarēs sniegt vīram tos pašus priekus, ko senāk. Vīra atturēšanās no dzimumsatiksmes tai liktos kā atstumšana, kas ievainotu viņas dvēseli un atnestu daudz vairāk ļaunuma, kā coitus.

Uz ša pamata ideālā laulībā sieva vēlas dzimumsatiksmi arī pa grūtniecības laiku. Tā vēlētos turpināt ierastās attiecības arī tad, ja to nemudinātu viņas pašas tieksme. Viņa to vēlas ar sirdi un arī ar prātu,

Un viņai taisnība.

Vīrietim ir pilnīgi neiespējami pēksņi, pie tam uz ilgāku laiku, pārtraukt dzimumdzīves ierasto gaitu un tanī pat laikā dzīvot sievas tuvumā, kuņas kairinošais spēks to vienmēr neatlaidīgāki velk pie sevis. Pat tādi zinātnieki, kas ar sajūsmu aizstāv savu mācību, ka atturēšanās ir pilnīgi nekaitīga, spiesti atzīt, ka atkārtota šāda seksuāla atteikšanās rada neirasteniskus simptomus, vai arī, vislabākā gadījumā, vājina darba spējas, un ja kāds ar šādu atturēšanos grib saudzēt sievu, tam jābūt no viņas pienācīgā attālumā.

Bet pret šādu šķiršanos mīloša sieva izlietos visus līdzekļus.

To nevēlas pat tādas sievas, kuņas laulību uzskata vienīgi par miera ostu, kuņu tās negrib atstāt.

Kas var galvot, ka tālumā viņas mīļoto cilvēku neiekaros cita? Kas garantē, ka tas atgriezīsies, kad apstākļi to atļaus.

Tagad diezgan par to! Es nešaubos, ka pierādījumi „par“ labu dzimumsatiksmei grūtniecības laikā ir svarīgāki par pretējiem. Tāpēc ārstam, kas grūtniecības laikā ieteic atturību, jābūt ļoti uzmanīgam un jāaprobežojas ar izņēmuma gadījumiem“ — pareizi saka Kossman's. Pie pēdējiem es skaitu slimības, draudošu abortu un tuvas dzemdības. Pievestos pēdējos gadījumos nav nekādas citas izejas, kā

vienīgi atturība. Visos gadījumos es ieteicu apdomību un uzmanību, jo tas nekad nevar būt par jaunu.

Domāju, nav vairs sevišķi jāaizrāda, ka vīram vienmēr jāņem vērā visas sievas garīgās un fiziskās grūtības laika īpatnības. Vai viņš no tā izvairīsies?

Protams nē, jo vīrs, kuŗš izveidojis ideālu laulību, ir pierādījis savas augstās vadoņa spējas un nenoliegs tās arī tad, kad sieva, sekojot dabas varenam aicinājumam, nespēs izpildīt citus pienākumus.

Cik ilgi pēc dzemdībām jāatturas no dzimumsatiksmes?

Atstāsim reliģijas priekšrakstus, dažu tautu parašas un nedēļnieces „nešķīstību“, jo šos jautājumus mēs apskatījām, kad runājām par dzimumsatiksmi menzes laikā. Noskaidrojot tagadējo jautājumu, nostāsimies uz tīri psiholoģiskiem pamatiem.

Pēc neprašu domām nedēļnieci jāguļ 8—14 dienas, ņemot vērā tautu, vietu, materiālo un sociālo stāvokli, kā arī vēl dažus citus apstākļus. Es par pareizu turu visgarāko laiku.

Laiks, kuŗš nepieciešams dzimumorganu pilnīgai involūcijai, ir 5—8 nedēļas; tas atkarīgs no klimata, rāsas un personīgām īpašībām. Pa lielākai daļai pilnīga izveseļošanās ilgst sešas nedēļas. Sie-

vietai, kuņa nezīda, šis laiks noslēdzas ar menzes iestāšanos.

Vairums ārstu dzimumsatiksmes atjaunošanas jautājumu nepaskaidro ne pašai slimniecei, ne arī viņas vīram. Arī paši laulātie uzstāda ārstam šādu jautājumu tikai sevišķos izņēmuma gadījumos. Šāda vienaldzība var novest pie pāragras satiksmes tās sievietes, kuņas slimnīcu parasti atstāj pēc 8—10 dienām.

No otras puses tādi ārsti, kas šo jautājumu nenoklusē, atturēšanās laiku pārspilē, tikai retos gadījumos saīsinādami involucijas periodu par dažām nedēļām.

Es neturu par vajadzīgu pārtraukt normālu dzimumsatiksmi uz veselām sešām nedēļām.

Uzsākot pāragru satiksmi, sievietei draud varbūtēja infekcija, asiņošana, vai tikko aizdzījušo ievainojumu uzplēšana. Divpadsmit līdz četrpadsmit dienas pēc dzemdēšanas, pie pēdējās apskates esmu gandrīz visas savas pacientes atradis par veselām un izrakstījis no slimnīcas vai arī atsvabinājis no ārstēšanās mājās, bet tikai ļoti retām aizrādījis, ka nav pielaižama dzimumsatiksme. No dažām es personīgi uzzināju, bet dažas turu aizdomās, ka atturēšanās beigusies tāi pašā dienā. Vairumu no šīm pacientēm es pēc sešām nedēļām apskatīju, bet neuzgāju neviena gadījuma, kur dzimumsatiksme būtu traucējusi involuciju.

Kāpēc lai tā arī nebūtu? Ceļi, pa kuņiem dzem-

dību drudzis var iekļūt organismā, daudz pieejamāki pirmās dienās pēc dzemdēšanas, bet pēc vairākām dienām tie jau noslēgti. Arī visi ievainojumi aizdzi-juši. Kas attiecas uz dzemdes asiņošanu, tad arī tā paliek lēnāka, jo asiņu pieplūšana dzimumorganos, paātrina dzemdes aizvilkšanos.

Divas nedēļas pēc dzemdēšanas arī vispārējais ķermeņa stāvoklis nedod iemesla coitus'a aizliegšanai. Saudzīga apiešanās, protams, nepieciešama, jo sieviete izpildījusi lielu dabas uzdevumu un arvien vēl turpina izpildīt, kamēr tā bērnu zīda. Viņai jā-dod iespēja atpūsties, bet šī iespēja nav jāsaprot zem pilnīgas atturēšanās no dzimumsatiksmes. Akts jāiesāk ar izmeklētu priekšspēli un jāatturas no pār-liecīgiem kairinājumiem, kā arī jāievēro normāls ķermeņa stāvoklis. Šādi izvests coitus var iedarboties uz sievietes veselību un arī garīgo noskaņojumu ti-kai labvēlīgi.

Apaugļošana, protams, ir nevēlama un kaitīga, bet tas arī nenotiek tik ātri, kā parastos apstākļos, sevišķi, ja sieviete pati bērnu zīda.

Tādām sievietēm, kas pašas nezīda, menze at-jaunojas sešas nedēļas pēc dzemdēšanas. Asiņu tecēšana tad stiprāka kā parastās reizēs, un tādēļ ieteicams no dzimumsatiksmes atturēties.

Manas domas par dzimumsatiksmi grūtniecības laikā, īsumā, tā tad, ir sekošas: pirmā puslaikā, ievē-rojot pienācīgu uzmanību un novēršot nevajadzīgu

kairināšanu, dzimumsatiksme var notikt parastā kārtībā. Sākot ar grūtniecības otro pusi, tā pamazām jāierobežo un jāsaīsina, bet apmēram četras nedēļas pirms dzemdēšanas pavisam jāpārtrauc. Divas nedēļas pēc normālas dzemdēšanas, dzimumsatiksmi var atkal atjaunot, pamazām kāpinot līdz parastiem apmēriem. Pēc sešām nedēļām, pirmai menzei iestājoties, tā uz dažām dienām atkal jāpārtrauc.

Garāmejojot veltīsim mazu uzmanību dzimumsatiksmei arī slimības gadījumā. Kaut gan tēmatrs ir svarīgs un interesants, mēs to varam apskatīt tikai vispārējos vilcienos.

Še vispirms tieši pats dzimumakts jānorobežo no viņa dabīgām sekām, kā, grūtniecības un dzemdēšanas. Pēdējās uz katru slimību atstāj daudz nelabvēlīgāku iespaidu, kā pats coitus's. Mūsu paskaidrojumi būs tikai attiecībā uz pēdējo.

Pats par sevi saprotams, ka tādos gadījumos, kad slimais akta dalībnieks savu slimību var pārnest arī uz otru, dzimumsatiksme izslēgta.

Tas pats sakāms arī par virieša un sievietes dzimumorganu akūtiem saslimšanas gadījumiem.

Attiecīgo organu iekaisuma gadījumos no akta attur sāpes. Tomēr jāatturas arī tad, ja sāpju nav, jo coitus's var slimību pastiprināt. Bet arī šādos gadījumos spriedums bieži ir pārspilēts. Mums nav jāaizmirst, ka šādam dzimumsatiksmes aizliegumam uz ilgāku nenoteiktu laiku, var būt visai

nelabvēlīgas sekas. Tāpēc ārstam savos priekšrakstos jābūt mērenam, bet tas arī nedrīkst aizmirst nepieciešamos padomus un aizrādījumus varbūtējo, nelabvēlīgo seku novēršanai. Tādā gadījumā, kad akta nevēlamās sekas un sāpes var novērst operācija, tā pacientam bez kavēšanās jāieteic. Maz būs tādu pacientu, kas, vairoties no sāpēm, noraidīs operāciju, ja runa ies par laulības laimi. Mums, ārstiem, ar operāciju nekad nebūtu jāvilcinās, jo ilgs dzimumsatiksmes pārtraukums, kā redzējām, var radīt laulāto attiecībās diezgan nevēlamus traucējumus.

Pēc maniem novērojumiem, par maz vērības tiek piegriests sievietes dzimumspējām tiešā nozīmē. Arī sievietes pašas reti griežas šai jautājumā pie ārsta. Tur vainojama nevajadzīga kautrība, vai arī pilnīga nezināšana. Šis jautājums ir tomēr tikpat svarīgs, kā sievietes auglības noteikšana. Kā vienā, tā otrā gadījumā ārstu nevērība ir diezgan peļama. Cik bieži dzīves laime, kuŗa nebūt nav mazāk svarīga par pašu dzīvību, ir atkarīga no dzimumspējām.

Runājot vispār par slimību iespaidu uz libido un potenci, jāpiezīmē, ka normāla dzimumsatiksme neapšaubāmi atstāj labu iespaidu uz dažādām slimīgām parādībām, sevišķi nervu sistēmā.

Dvēseles higiēna.

Higiēna ir veselības kopšana.

Ķermeņa veselības kopšanā lieto divus paņēmienus: dodot organismam normālus dzīves apstākļus, un cīnoties ar kaitīgiem blakus iespaidiem. Labvēlīgi dzīves apstākļi, protams, cilvēkam cīņā ar pēdējiem palīdz, jo vairo ķermeņa izturību. Tāpēc ķermeņa funkciju pilnīgai attīstībai vispārējā veselības kopšanā ir liela nozīme. Šī cenšanās nav jāpārspilē. Tā nedrīkst kļūt vienpusīga un piegriest uzmanību tikai atsevišķām ķermeņa daļām, jo tādā gadījumā sekas var būt arī kaitīgas.

Apskatot ideālo laulību kā atsevišķu organismu, mēs savos iepriekšējos paskaidrojumos turējamies pie tiem fizioloģiskiem un tehniskiem noteikumiem, kuŗi dzimumtieksmei piešķir lielu nozīmi un dod iespēju darīt to pilnīgāku. Tālāk mēs sīki iztirzājam, kādā ceļā novērst ļaunumu, kas varētu celties no nepareizas dzimumsatiksmes piekopšanas un katrā izdevīgā gadījumā uzsvērām, ka pārspilējumi var novest pie galīgas organisma novājināšanas. Līdzīgā kārtā mēs griezām vērību uz to, ka dzimumsatiksme tikai tad atstāj labvēlīgu iespaidu uz cilvēka psihi, ja tā pilnīgi atbilst viņa fiziskiem spēkiem. Pārmērības ir kaitīgas un nelabvēlīgi atsaucas sevišķi uz

vīrieša organismu. Tās stipri vājina intelektuālās darba spējas, kas jāņem vērā garīgā laukā nodarbinātiem cilvēkiem.

No augšā teiktā izriet pamatnoteikums, ka koncentrējot visu uzmanību uz atsevišķu ķermeņa funkciju, pārējo darbība tiek paralizēta un caur to vājināts viss organisms. Tas nozīmē, ka ideālā laulībā dzimumsatiksme nedrīkst aiziet līdz tai robežai, aiz kuņas sākas pārspilējumi, kas kaitē laulāto savstarpējai garīgai dzīvei. Seksuālām funkcijām jābūt līdzsvarotām ar cilvēka garīgiem un fiziskiem spēkiem. Ideālā laulībā milu noteic stipri attīstītās erotiskās attiecības. Tās neapdraud laulību, kā atsevišķu, veselu vienību. Briesmas ceļas no pārlicieģas psihiskas pieķeršanās un atkarības, jo šādas jūtas, būdamas ilgstošas un intensīvas, mīlētājus nogurdina.

Šo temātu mēs sīkāk neiztirzāsim, jo viņa plašuma dēļ tas nemaz nav iespējams. Es domāju, ka ar īso paskaidrojumu pietiks, lai lasītājam aizrādītu uz minētā jaunuma esamību un dotu praktiskā dzīvē vērtīgu padomu: neskatoties uz milu un kopējām garīgām interesēm, jāļauj mīlamam cilvēkam kādreiz atpūsties no savas līdzdalības viņa domās un jūtās.

Jāievēro vēl sekošais: nekavējošai un pilnīgai visu dzimumtieksmju piepildīšanai neizbēgami seko pār-

sātināšanās. Tā bieži jūtama parastās laulāto dzimumattiecībās. Šādai nevēlamai parādībai padota arī ideālā laulība.

Ja garlaicība, kas cēlusies no vienmuļām dzimumattiecībām, arī nedraud harmoniski attīstītai seksuālai dzīvei un ideālās laulības dzīvai iespaidu un darbības maiņai, tad pilnīga un nekavējoša vēlējumu apmierināšana sevī tomēr slēpj garlaicības un pārsātinātības dīgļus.

Svarīgākais dvēseles higiēnas uzdevums, lai izvairītos no šī, patiesi traģisā stāvokļa, ir novērst šo, parastās laulībās raksturīgo, nāvējošo garlaicības sajūtu, kas nospiedoši iedarbojas uz cilvēka psihi. Tas sasniedzams ar taktisku un savlaicīgu atturēšanos no visu dzimumtieksmju un vēlšanu pilnīgas apmierināšanas, no sevis izsmelšanas, kaut arī tas būtu viegli iespējams.

Balzaks brīdina vīrieti šādiem vārdiem: „Tas, kas laulībā apmierina visas vietas jūteklīgās vēlēšanās, nevienu neatstādams neizpildītu, tas priekš laulības laimes ir pazudis.“

Šekspīrs savā lugā „Cymbeline“ liek runāt Imogenas vīram un teikt:

„Tā bieži atvairīja manus glāstus
Un kautri sarkstot, lūdza saudzēt to.
Tik skaista viņa, sajūsmot ka spētu
Pat veco Kronosu.“

Ar pārdomātu atturību sievietē, tā tad, ievērojami vairo savas valdzināšanas spējas, bet viņai nav

jāaizmirst, ka nedrīkst pieļaut nekā lieka, un jāzin mērs un robežas. Sievieteī piemīt dabas dota īpašība, tik ātri neķerties uz vīrieša izmestās makšķeres. Ar to viņa vīrieti vēl vairāk sakarsē un sajūsmina. Šāda metode sasniedz mērķi tikai tad, ja sieviete izvairās tikai aiz kautrības, bet ne vis aiz tā iemesla, ka vīrietis viņai tiešām nepatīkams. Bez tam šāda atturība citā reizē jāizlabo ar attiecīgu iniciatīvi. Šādā, priekš ideālās laulības visai svarīgā maiņas rotaļā, atturoties un dodot, vilcinoties un ņemot, parādās istas sievietes apburošās īpašības, kā arī laulībā nepieciešamais flirts un koķetērija.

Pavisam cita nozīme ir tādai atturībai, kuŗa domāta banālu laulāto attiecību novēršanai. Arī še zīmīgs vārds ir vairāk vietā, nekā gaŗi paskaidraŗumi, un Balzaks arī atradis isto apzīmēŗumu: „Vīrs, kuŗš mēdz uzturēties savas sievas ģērbistabā, ir vai nu filozofs, vai muļķis.“

Sapienti sat.

Tagad esam nonākuši pie tās ļautāŗuma daŗas, kuŗai ideālā laulībā vismaz tikpat svarīga nozīme, kā parastā „laulāto kopdzīvē“, tikai pirmai formai viņa nav specifiska. Atgriezīsimles pie ideālās laulības un uzstādīsim ļautāŗumu, vai viņas raksturīgai īpatnībai — laulāto dzimumattiecību padzīļināšanai un nostiprināšanai — blakus pozitīvām nav arī savas

ēnas puses. Šī, ideālā laulībā nepieciešamā laime, būtu dārgi pirkta, ja tā traucētu laulāto garīgo līdzsvaru.

Tas iespējams pie asketiski noskaņotiem ļaudīm. Tie neilgojas pēc laimes ideālā laulībā. Šādu laimi tie atraida, jo tā neatbilst viņu „šķīstības“ un „svētuma“ jēdzienam, kas prasa atteikšanos no visa „laicīgā“. Zināmas kristīgo ticību grupas, cenšoties atsvabināties no jūteklīgām „zemes“ vēlēšanām, aiziet šajā cīņā pietiekoši tālu, turpretī dažas sektes aiziet pat ļoti tālu. T. v. Scheffer's saka, ka lielu lomu cīņā ar seksuālām vēlēšanām spēlē mācība par pirmo grēku un grēkā krišanu, kuņā visas „miešīgās“ baudas apzīmē ar vārdu „grēks“, kamēr citi kultū šīs pašas vēlēšanās slavē un cildina.

Kādas ir šo abu vareno grupu reliģisko principu attiecības?

Citiem vārdiem runājot, kādas attiecības ir starp ideālās laulības pamatprincipiem un mums zināmo reliģisko mācību ieskatiem un likumiem?

Šo jautājumu mēs nedrīkstam atstāt bez atbildes, jo tas dziļi skar laulības dvēseles higienu. Ja laulības evolūcija ietu pret reliģijas uzskatiem un priekšrakstiem, tad tā reliģiskās laulībās radītu šķelšanos un iekšējus konfliktus, kas apdraudētu laulāto dvēseles mieru.

Te jāpiezīmē, ka šāda pilnīga padevība reliģijas priekšrakstiem, kas stipri atgādina kristiānisma askētiskās tendences, nepastāv, jo ļaudis ir iemācījušies to apiet. Īsti ticīgi cilvēki un ideāli laulātie draugi

saprot, ka laulība un viņas svētums neko nezaudē, ja tie izpilda higiēnas saprātīgās prasības.

Centisimies dot vispārēju pārskatu par reliģiskiem uzskatiem un padomiem attiecībā uz dzimumdzīvi.

Visvieglāk noskaidrojamas attiecības ar seno reliģiju mācībām. Piemēram ebreju reliģijas noteikumi aizliedz dzimumsatiksmi ar „nešķīstu“ (menzes laikā, vai īsi pēc dzemdēšanas), kamēr tā nav „šķīstījusies“ pēc rituāla. Nav nozīmes sīki atstāstīt šos reliģijas priekšrakstus. Tikai jāpiezīmē, ka šie priekšraksti, kaut gan ierobežo dzimumattiecības, nav nostādīti pret ideālo laulību un viņas noteikumiem. Daži no šiem noteikumiem pilnīgi sakrīt ar maniem aizrādījumiem. Tie, piemēram, nosaka, ka pēc deflorācijas sievietei nepieciešama atpūta, un nākamais coitus's tādēļ atļaujams tikai pēc septiņu dienu starplaika. Šis aizliegums, protams, pamatots uz asiņošanu, kas sievieti padara nešķīstu, tāpat kā menze. Pamatojoties ne tikai uz priekšrakstiem, bet uz vispārējo reliģisko domu, īsti ticīgi jūdi aizliedza visu, kas dzimumattiecībās kavētu grūtniecības iestāšanos. Šādu uzskatu piesavinājusies arī reformātu baznīca, kuŗa arī pārējos ticības noteikumos labprāt seko Vecās Derības „Dieva pavēlēm“. Attiecībā uz dzimumaktu ierobežošanu menzes laikā tā atsaucas uz tām pašām vietām Mozus grāmatā, kuŗas jūdi piemin savos aizliegumos. Nav šaubu, ka daži no

šiem protestantiem, tāpat kā žīdi, nepieskaņas sievietei ātrāk, kā nedēļu pēc menzes.

Katoļu baznīcas noteikumi aizliedz visus, grūtniecības iestāšanos aizkavējošus līdzekļus. Stārp citu tie aizliedz prezervatīvu, kaut arī tas netiktu lietots grūtniecības novēršanai, bet kā aizsarglīdzeklis pret slimību dīgļiem. Prezervatīvu nedrīkst lietot pat sievietes grūtniecības laikā, kad par pēdējās aizkavēšanu nevar būt ne runa. Katoļu morāle prasa, lai katrs dzimumakts būtu savienots ar vīrieša spermas iekļūšanu tam nolūkam lemtos sievietes organos („naturalis emissio veri seminis facta immediate in naturale vas muliebre“).

Tādā kārtā katoļi nedrīkst lietot minēto aizsarglīdzekli pat tādos gadījumos, kad ārsta apskatē konstatēts, ka spermas iesūkšanās sievietes dzimumorganu sienīnās var kaitēt visam organismam. Tas tomēr ne visai stipri iespaudo ideālās laulības attīstības pamatus.

No svara ir tas, ka šīs baznīcas galvenais aizliegums, lietot grūtniecību aizkavējošus līdzekļus, nekādā ziņā nenoliedz ideālās laulības pamatus. Ideālā laulība, pielietojot viņā pareizo fizioloģisko tehniku, jānostāda tā, lai tā laulātiem dotu pilnīgu un ilgstošu apmierinājumu, stiprinātu viņu mīlu un veidotu stiprus pamatus laimīgai kopdzīvei. Šai pamatdomai, tā tad nav nekā kopēja ar grūtniecības

pretlīdzekļu aizliegšanas pārkāpumu. Starp maniem padomiem nav neviena, kuŗam sekodams ticīgais apgrūtinātu savu sirdsapziņu.

Griežu vērību arī uz to, ka mani uzskati par veselības kopšanu ideālā laulībā atbilst vispār cilvēcīgām, taisnīgām prasībām, kuŗas savukārt ir saskaņā ar baznīcas uzdevumiem un noteikumiem. Mana pārlicība, kuŗa pamatota uz ilgo ārsta praksi, nebāt nav pret katoļu morāli, kuŗa dzimumaktu pieļaiž tikai tādos periodos, kad sievietei no viņa nedraud ne vismazākās briesmas.

Kas attiecas uz modus vivendi grūtniecības un slimības laikā, tad mani ginekoloģiskie novērojumi un no tiem smeltie piedzīvojumi savos slēdzienos pilnīgi sakrīt ar reliģijas uzskatiem, kaut arī, tāpat kā starp divu ārstu uzskatiem, var pastāvēt dažas nesaskaņas.

Par dzimumakta sākumiem, attiecībā uz vīrieša un sievietes pozu un ķermeņa stāvokli, protestanti, tāpat arī žīdi noteikti neizsakās. Nav tomēr nekāda pamata domāt, ka viena vai otra reliģijas mācība neatļautu citus stāvokļus, kā vienīgi parasto, kuŗu es apzīmēju par „normālo“. Turpretī katoļu reliģija atzīst vienīgi coitus'a „normālo“ pozu, bet pārējās pielīdzina nāves grēkam.

Protestanti un žīdi klusē (tā tad aizlieguma nav) arī par mīlas akta prologu un jūteklisko rotaļu ar sievieti, kairinot ar to viņas dzimumtieksmi. Tur-

pretī katoļu baznīca, runājot caur saviem rakstniekiem un svētiem tēviem, izsaka šajā jautājumā pilnīgi manas domas: viss tas ir atļauts kā sagatavošanās uz dzimumaktu, vai arī tā papildinājums.

Kā protestantiskā ticības mācība skatās uz visu šo jautājumu kompleksu?

Uz to grūti atbildēt, jo šī mācība nav tik patstāvīga un viengabalaina, kā katolicisms, vai jūdaisms. Daudzi protestantisma dažādo virzienu garīgie vadoņi, pie kuņiem man gadījies griesties pēc paskaidrojuma, vienbalsīgi apliecināja, ka tiem šinī ziņā nav nekādu piedzīvojumu, lai varētu izvest spriedumu, ka jautājums par to, kas laulībā atļauts, vai neatļauts, netiek aizskārts, un ka attiecīgā literatūra ar dažiem izņēmumiem, viņiem maz pazīstama. Tikai viens teoloģijas profesors, kuņam esmu ļoti pateicīgs, palīdzēja man atrast ceļu uz attiecīgo literatūru. Arī viņa tikai pa daļai atbildēja uz uzstādītiem jautājumiem.

Kopējais iespaids, kuņu ieguvu no minētās literatūras, ir izteicams sekošos vārdos: „Luterāņu morāle tiecas uz lēnprātību un viņai raksturīgo nenoteiktību. Zem izlīdzinošā pietisma iespaيدا izveidojusies kristīgā ētika savā tagadējā, negatīvā nozīmē. Tanī pat laikā kalvinistiski-puritāniskās aprindās attīstījās stingrāka morāle, pamatota uz grēku sūdzēšanu.“

Ja es pareizi saprotu, luterāņi līdz šim laikam savos uzskatos par laulību, neskatoties uz savas re-

liģijas ſauro noteiktību, nav tālu aizgājuſi no katoļiem. Bet „tagadējie protestanti“ stāv blakus luterāņiem, kamēr reformātu baznīcā atrodama vesela izdomājumu gradācija par laulības būtību, sākot no neaprobežotas dzimumdzīves brīvības, līdz pilnīgai kvakeru atturībai.

Anglikāņu baznīcas piekritēji ſajā ziņā līdzīgi katoļiem. Īstie amerikāņu protestanti, pēc manām domām, stāv tuvu seniem puriņiem.

Īsi sakot, „protestants“ savās laulības attiecībās nav saistīts ne ar reliģiju, ne baznīcas priekšrakstiem, bet vienīgi ar savu iekšējo pārliecību, ar sirdsapziņu. Bet tā kā tā mainās saskaņā ar reliģiju un cilvēka individuālām īpašībām, tad arī attiecības laulībā svārstās starp pilnīgu brīvību un visstingrākiem ierobežojumiem.

Viſpār ņemot, uz uzstādīto jautājumu var atbildēt kā tie, kas dzīves mērķi redz viſa laicīgā noliegšanā, kuŗu princips ir vienīgi dvēseles miers, ſakarā ar ſiem principiem un viņiem raksturīgām, asketiskām tieksmēm, nav spējīgi redzēt laulības ideālās puses un atzīt arī viņas fizioloģiskās funkcijas. Tiem, kuŗi netiecas uz ſādu asketisku pasaules uzskatu, es, kā rādās, pietiekoſi ſkaidri esmu pierādījis, ka reliģija un ideālā laulība nebūt nav pret-runīgas, turpretī ſavstarpēji atbalstoties var viena otru papildināt, netraucējot cilvēka garīgo organismu ne ar kādiem konfliktiem.

Ideālā laulība jāsaprot viņas īstā nozīmē. Tās būtība ir garīgā mīla, jeb pareizāki sakot, pretējo dzimumu pilnīga savienošanās miesīgā un garīgā mīlā.

Kas dzimumsatiksmes teknikā redz tikai pašmērķi, ļoti maldās un piedzīvos smagu vilšanos, jo šāda satiksme nav mērķis, bet tikai līdzeklis mērķa sasniegšanai.

Kaila jūteklība, cik izsmalcināta tā arī nebūtu, nevar nevienu īsti apmierināt, jo tai trūkst tas augstākais, garīgais, kas cilvēkam nepieciešams un ko tas vienmēr meklē. Ne tikai reliģiskā morāle un Heidelbergas kateķisms, bet arī ārpus konfesijām stāvošo etika stingri nosoda šādu jūteklību. Neviens kautcik aistētiski jūtošs cilvēks ne acumirkli nedomā, ka kaila jūteklība tam var sniegt laimi. Neviens, kuŗu nedzen vienotā mīlā, nav spējīgs uz ideālās laulības dzimumakta priekšspēli, bet vēl mazāk uz viņam sekojošo mīlas rotaļu. Ja nebūs īstās, vienošanās mīlas, cilvēks pret minētām rotajām sajutīs tikai pretīgumu.

Tas, ko divi mīloši cilvēki grib savās attiecībās sasniegt, ko tie apzinīgi vai neapzinīgi uzskata par savas savienošanās mērķi, ir iespēja izteikt to, ka viņi ir viena, nedalāma būtne.

Un šī izteiktspēja ir vienīgā viņiem piejamā.

Šim izteiksmes veidam nedrīkst iztrūkt neviena viņa sastāvdaļa.

To sasniegt un turpināt ilgus gadus palīdz ideālā laulība.

Mīlas rotaļa.

Dzimumsatiksme sadalās: priekšspēlē, mīlas rotaļā, dzimumkopībā un pēcspēlē.

Savu augstāko pakāpi un arī mērķi tā sasniedz dzimumkopībā.

Parasti to apzīmē ar vārdu coitus, bet es lietošu „savienošanās“, jo pēdējais ietver sevī ideālās laulības raksturojumu.

Savienošanās sākas ar vīrieša locekļa ievadīšanu sievietes dzimumorganā, sasniedz savu augstāko pakāpi sēklas izplūšanas un viņas uzņemšanas momentā un beidzas tad, kad vīrieša locekļi sievietes organu atstāj. Savienošanās mērķis ir apaugļošana

Savienošanai beidzoties sākas dzimumsatiksmes pēcspēle. Tā atkrit, ja istai mīlai pider neievērojama loma, jo tādos gadījumos dzimumsatiksmes daļībnieki, savas dziņas apmierinājuši, vismaz uz laiku viens no otra novēršas.

Pēcspēle neizskan. Tās pēdējiem akordiem pievienojas jaunas skaņas un saplūst ar nākošo priekšspēli.

Šī nepārtrauktā simfonija ir ideālās laulības skaistākais ieguvums un arī stiprākais pamats.

Tuvošanās tieksmei pamostoties, sākas dzimumsatiksmes priekšspēle.

Kur viņa beidzas? — Tur, kur sākas milas rotaļa.

Vai vajadzīgs izsmeļošs paskaidrojums, lai saprastu, ka viņu beigām un sākumam nav noteikta momenta. Tās saplūst. Dažreiz sieviete vēl dzird biklas priekšspēles skaņas, bet milas rotaļa iet jau pilnā gaitā.

Lai sekmētu tālākos paskaidrojumus, novilksim starp šīm dzimumsatiksmes pakāpēm kautkādu robežu. Tas arī nemaz nav tik grūti, kā pirmā acimirkli izliekas.

Par vienu no robežām es skaitu skūpstu, šo erotiskās pieskārsšanās prototipu, bet piezīmēju, ka skūpsta vieta ir priekšpēlē.

Milas rotaļa tā tad norit starp skūpstu un savienošanās sākumu. Tā ir sagatavošanās uz pēdējo. Viņa veicina savienošanās pareizu izpildīšanu.

Milas rotaļai liela nozīme priekš milas lietās nepiedzīvojušas un neievīngrinājušās sievietes. Tā palīdz modināt viņā erotiskas tiesmes un noskaņot nākamām kairinājumiem un pēc tam sekojošai savienošanai.

Dzimumsatiksmē ievīngrinājušos cilvēku milas rotaļa ir ļoti īsa un saplūst ar priekšspēli. Tie saprotās ar skatu, ar paviršu glāstu.

Šāda norise iespējama tikai smalkjūtīgu cilvēku starpā (vienīgi tādi ir spējīgi nodibināt ideālu laulību) un arī izņēmuma gadījumos. Parasti priekšspēles un mīlas rotaļas iztrūkumu rada vienīgi rupjība, kuŗas nelabvēlīgās sekas smagi gulstas uz cilvēka psihi.

Ja mīlas rotaļas iztrūkumā vainojams vienīgi vīrietis, tad viņa pamatā nav vairs tikai rupjība, bet brutalitāte, kas nelabvēlīgi atsaucas uz sievietes miesu un dvēseli.

Šīs dzimumsatiksmes pakāpes neievērošanu dažreiz izsauc arī muļķība.

Kas mīlas rotaļu izveidojis pilnībā, tam viņa dod neatsveramu baudu. Šī dzimumsatiksmes otrā pakāpe ir ne mazāk svarīga par trešo.

Apskatot dzimumsatiksmes pakāpes katru atsevišķi, pie viņas priekšspēles mums nebūs ilgļ jā-
uzkavējas.

Skatam un vārdam piekrīt galvenās lomas šai spēlē, tie piešķir izteiksmi dvēseles trauksmei.

Bet arī palīglomas ir ievēribas cienīgas. Tādas, starp citiem piešķirtas arī dažādām smaržām. Atminēsimies tikai Russó izteicienu par sievietes gērbistabas smaržas iespaidu.

Pie blakus lomu tēlotājiem pieskaitāma arī deļa. Mūsu laikmetā tai nav vairs tik ierosinoša nozīme, kā pie senām tautām, bet tā tomēr satur vēl pietiekoši daudz erotiskā elementa. Es še do-

māju galvenā kārtā par dažādām tautas dejām, kuŗu būtībā saskatāms aicinošs raksturs. Dejas iedarbojas caur saviem žestiem un vaibstiem, kuŗus uztveŗ skats, un ar skaņām, kuŗas kairina dzirdi, kamēr lielākā nozīme piešķirama dejas ritmam.

Tuvošanās tieksmei mīlas priekšspēlē kalpo redze, dzirde un oņa. Tauste un garša līdzdarbojas mīlas rotaļā, kuŗā galvenā vērība piešķirama tausti.

Mūsu turpmākā uzmanība jāpiegrieŗ diviem priekšspēles motīviem: koŗetērijai un flirtam.

Ja franču vārdu — koŗetērija — pārtulkotu burtiski citā valodā, tad tas neizteiktu to, ko es šē domāju. Nav arī pareizi saistīties ar šā vārda peļamo nozīmi.

Kas mīlas priekšspēlē attiecas uz vārdu „koŗetērija“, tad zem viņa jāsaprot pievilkšanas un atraidšanas rotaļā, kuŗas kairinošais spēks ir viens no stiprākiem mīlas irosinātājiem.

Ja smalkjūtīga sievietē pareizi un ar grāciju izved koŗetēriju, tā var izvērsties par skaistāko priekšspēlē motīvu, kuŗam liels kairinošs spēks. Ar nodomu izvesta, smalkjūtīga atraidšana kā neatsveŗams kairināšanas līdzeklis, darbojas arī mīlas rotaļā un pat dzimumsatiksmes raksturīgākā pakāpē — savienošānā

Neaizmirsīsim, ka katrs kairināšanas līdzeklis, pārmēriģi lietots, ir inde, jo arī tā, pavisam niecīgā daudzumā ir tikai kairinoša.

Kas pilnīgi nepārvalda visu minēto līdzekļu lietošanu, lai labāk tos nemaz nelieto, jeb katrā ziņā lai cenšas nepārspilēt. Samazinātā daudzumā tās, vissliktākā gadījumā, nedos vajadzīgo iespaidu, bet viņu pārmērība kairināšanas vietā izsauc pilnīgu seksuālo sajūtu atslābumu.

Saldās koķetērijas indes nepareiza pielietošana rada ne tikai seksuālo jūtu atslābumu, bet arī riebumu, pēc kā no tās izvairīsies tas, kam viņa domāta — cavete!

Mums jāvienojas par to, ko mēs sapratisim zem vārda „flirts“. Vārdnicās mēs atradisim dažādus paskaidrojumus, kuŗi jēdziena vidus punktā nostāda aušību un vaļīgu rotaļu. Šādā nozīmē mums nav vajadzīgs ne pats vārds „flirts“, ne arī ar viņu apzīmētais jēdziens.

Tikpat maz mums šis vārds noderīgs savā tālī ejošā gaitā, kuŗā tas sasniedz jau seksuālo nozari, un no dažiem zinātniekiem tiek lietots vārda „solit“ vietā.

Ideālā laulībā mēs ar šo vārdu apzīmēsīm sievietes cenšanos patikt mīļotam vīrietim. Flirts šādā veidā atjaunos un atsvaidzinās laulāto mīlas jūtas.

Flirtam, tāpat kā koķetērijai jāzin vajadzīgais mērs, kuŗu nedrīkst pārspilēt ne uz vienu, ne uz otru pusi.

Viņa iedarbība pamatota uz savstarpēju iedvesmi.

Dzimumsatiksmes priekšspēle, tā tad ir sagatavošanās uz coitus'ū.

Milas rotaļa savā pilnā apmērā attiecināma uz apmierināšanās dziņu.

Pie attiecīgām tautām tā sākas ar skūpstu, zem kuļa jāsaprot milas skūpst.

Ir skūpstī, kuļiem nav nekā kopēja ar dzimumtieksmi. Viņu skaits tomēr nav liels, jo dzimumjūtas dzīvīvē spēlē daudz lielāku lomu, nekā naivi cilvēki domā, jeb vairums no tiem tikai izliekas.

Skūpst, katrā ziņā, nav tik „nevainīgs“, par kādu to uzskata moraliskas ērtības labā.

Tomēr visiem skūpstiem, kāds tas arī nebūtu, ir viena raksturīga īpašība: tos dod un ņem ar mutes palīdzību.

Milas skūpstam ir dažādas variācijas, sākot no pavisam viegla lūpu pieskāriena līdz mēles ielaišanai partnera mutē.

Ne katru šī beidzamā pakāpe kairina, dažreiz tā var izsaukt pat riebījumu; tādēļ jāņem vērā partnera īpatnības, viņa jūtu stiprums un veids, kā arī citi, pat varbūtēji apstākļi. Skūpstu māksla pastāv viņu dažādībā un pareiza veida spēlē.

Mēlei tomēr ir liela nozīme un mēles skūpst ir viens no svarīgākiem skūpsta variantiem. Viskairinošāki tas iedarbojas, ja izlaiž tikai mēles galiņu, ar to aizskarot partnera lūpas un mēli.

Skūpstā iedarbību veicina tauste, oža un garša. Dzirdei labāk izpalikt!

Smaržai šajā aktā liela nozīme. Ādas smarža mutes apkārtnē iedarbojas daudz stiprāk, kā to var domāt pavirši novērojot. Teorijai, kas skūpstu izcelšanos ved sakarā ar kustoņu apostišanos, ir diezgan daudz pierādījumu. Ir tautas, kuņas skūpsta vietā mēdz saskart degunus, vai arī pieskart šo organu pie otra vaiga. Še droši vien ievērojamu lomu spēlē ādas smaržas iespaids.

Attiecīgi, protams, te iedarbojas arī tauste, bet viņai mazāka nozīme, kā pie īsta skūpsta uz lūpām.

Degunu saskaršanā trešais elements — garša — neņem nekādu dalību. Arī skūpstoties garšu sajūt tikai reti cilvēki. Izsmalcināti šajā ziņā bija vecie romieši.

Skūpstī vas būt aktīvi, pasīvi un jaukti.

Sakarā ar tausti minami arī zobi. Tie kalpo ne tikai kā lūpu paliktnes, bet sevišķi kaislīgos skūpstos ņem arī aktīvu dalību.

Ar iepriekš teikto es mēģināju pierādīt, kādi ir skūpsta elementi un viņu kairinošais spēks.

Mīlas lietās piedzīvojušais tos pazīst un labprāt lieto.

Nepiedzīvojušais lai mācās, jo ideālā laulībā tas viss būs nepieciešams.

„Ja vīrietis neatšķir divu atsevišķu nakšu baudu

dažādību, tad tāds ir par agru apprecējies," raksta Balzaks.

Tas tiešām tā ir, ja viņš nezina mīlas skūpstu dažādību, vai arī zinādams to neizlieto.

Blakus skūpstiem, kuņģus maina no mutes uz muti, mīlas rotaļā skūpstā arī visu pārējo ķermeni.

Jāsaka, ka izņemot parastās skūpstamās vietas — muti un krūtis, skūpstot kairinošais iespaids pieaug no perifērijas uz ķermeņa centru: no pirkstu galiem uz pleciem, no kāju pēdām līdz dzimumorgāniem, t. i. līdz tai vietai, kuņģu pieskāšanās visvairāk kairina.

Kairinošais iespaids atkarīgs arī no skūpstu intensitātes un veida. Ir liela starpība starp glāstošiem lūpu vilcieniem pār ķermeni un pilnīgu iesūkšanos, pat košanu.

Skūpstā uz mutes ņemšana un došana saplūst, aktīvais un pasīvais sajaucas vienā kopējā baudas sajūtā. Pavisam pretēja ir sajūta, skūpstot citu ķermeņa vietu. Skūpstā devējs un ņēmējs — katrs jutis savādu baudu. Bet tās var arī savienot, ja piem., tanī brīdī, kad vīrietis savas lūpas uzspiež sievietes ķermenim, pēdējā velta skūpstu vīrieša ķermenim.

Mīlas rotaļas dalībnieks, kuņģu skūpstā, uzņem baudu tikai ar tausti, kamēr tas, kuņģis skūpstā, to saņem arī caur ožu, ieelpojot mīļotā ķermeņa smaržu.

Runājot par lomu, kāda skūpstos piešķirama

zobiem, jāpiezīmē, ka viegliem, nesāpīgiem kodienu dzimumsatiksmes kāpināšanā liela nozīme. Milas rotaļas augstākā pakāpē, kad sasprindzinājums sasniedzis pēdējo iespējamību, zobu piedalīšanās skaitāma par pilnīgi normālu parādību.

Vai par tādu var saukt arī īstu košanu? Līdz zināmai robežai — ja, bet viņas pāriešana skaitāma jau par patoloģisku parādību, par slimīgu seksuālistismu.

Kur velkama šī robeža, grūti noteikt, jo dzimumdzīvīvē pāreja no normālā uz slimīgo notiek gandrīz nemanāmi. Vai gan katrs iemīlējies neliekas mazliet jūcis? Robeža mums tomēr jāatrod! Es atrodu par pareizu to novilkt tur, kur sākas nežēlība.

Īsta košana vērojama ne tikai mīlas rotaļā, bet arī savienošanās laikā, kad tieksmes sasniegušas augstāko kāpinājumu, vai arī atslābuma brīdī. Ierastākā kodienu vieta ir vīrieša kreisais plecs un mugura zem lāpstām, sievietes kakls un sāni. Tas vedams pa daļai sakarā ar mīlētāju auguma lielumu un coitus'a pozu, bet arī ar dažiem faktoriem, kas dibināti uz atavismu.

Sievietei tieksme uz košanu ir uzkrītoši stiprāka. Kaislīgāka sieviete dzimumsatiksmes laikā ne reti atstāj uz vīrieša pleca piemiņu sarkana plankuma veidā, kas radies no asiņu sastrēguma zem ādas.

Vai tas nozīmē, ka vīrietis akta laikā ir saudzī-

gāks? Ka tas neaizmirstas pat augstākās sajūsmas brīžos?

Protams ne! Sievieteī būtu nepatīkami, ja tā nejustu vīrieša pilnīgu aizraušanos.

Zili plankumiņi uz sievietes rokām bieži atgādina viņa aizraušanās pakāpi.

Še redzams raksturīgs kustoņu mīlas dzīves vilciens, mātītes vēlēšanās, lai tēviņš to pakļauj ar varu.

Vīrieša tieksme uz virskundzību un sievietes tieksme padoties, saistītas ar kustoņa dabu, jo arī tēviņš dzenā mātīti, līdz tā padodas.

Vīrieša prieks, pakļaut sievieti savai iegribai, kas parasti stāv sakarā ar viņa dzimumtieksmi, ir senatnes atliekas. Še jāpiezīmē, ka normāls vīrietis, ar veselīgu konstitūciju, cenšas noslēpt šo, viņa dzimumtieksmi pavadošo parādību. Nevar apgalvot, ka normāls vīrietis darītu mīlamai sievietei psihiskas sāpes nežēlības mudināts. Viņš neskaidri nojauš, ka nodarītās sāpes ir viņa mīlestības sastāvdaļa, un ka arī attiecīgā sieviete viņas nesajūt kā pārestību. Šāda sajūta nav attiecināma uz atziņu, tā jāuzskata kā vīrieša jūtu būtiskā sastāvdaļa.

Ja vīrietis pārliecināsies, ka tas nodarījis sievietei patiesas sāpes, viņš to tūlīt nožēlos. Ja tas nenotiek, tad šāds vīrietis uzskatāms par nedabīgu individu, vai arī tādu, kuļa kaislība sakāpināta līdz garīgam traucējumam.

Vīrieša atavistisko varu, kas izteicas tieksmē uz sievietes pilnīgu iegūšanu, kā vīrietis pats, tā arī

sieviete, sajūt kā zemapziņā slēptu vēlēšanos radīt pēcnākamo.

No tā izriet arī stiprā kniebšana dažādās ķermeņa daļās, kā arī vīrieša rupjā izturēšanās nevis mīlas rotaļā, bet tieši savienošanās laikā.

Košanai ir pavisam citi cēloņi, nekā augšā aprādītām rupjībām.

Domāju, ka nemaldīšos, ja teikšu, ka sievietes tieksmi uz košanu izskaidrošu ar neapzinātu vēlēšanos, sakāpināt vīrieša kaislību līdz pēdējai iespēja mībai.

Tādā stāvoklī vīrietim kodiens radītās sāpes dod baudu.

Ķermenim šo baudu dod stiprs nervu centra savijņojums, psihē rodas neskaidra nojauta, ka ar košanu sieviete pastrīpo savas dedzīgās jūtas,

Kas attiecas uz sāpēm, tad „šāds kodiens nesāp“, jo viņa radītā sajūta nav saprotama šā vārda parastā nozīmē. Zobi reti kad iegriežas ādā, tādēļ parasti nav arī asiņošanas. Arī rēta nepaliek.

Gadījumi, kad mīlas kodiens atstāj skaidri redzamu ievainojumu, ir ļoti reti.

Šādus ievainojumus nevar uzskatīt, kā normālu parādību, kaut gan viņu radītāji ne vienmēr ir slimīgi noskaņoti ļaudis.

Man jāpiegriež uzmanība vēl vienam šādas parādības izskaidrojumam. Košana var būt ne tikai milas, bet arī naida sekas. Tikai paviršs novērotājs neievēros, ka abu dzimumu attiecības iespaido, ne tikai savstarpēja tieksme, bet arī tai pretēja sajūta. Ja arī seksuālā tieksme pa laikam ņem pārsvaru, atvairošie elementi tomēr ievērojami stiprāki un pastāvīgāki.

Mīlai vienmēr uzglūn ienaids.

Un, es domāju, dziļi patiesi ir tas, kas šajā apstākļi redz apslēptu traģēdiju.

Atturēsimies no traģiskā. Ideālās laulības galvenais uzdevums taču ir, visiem spēkiem censties apkarot pretīguma sajūtu, dzimumienaidu.

Blakus skūpstiem viņu dažādās niansēs, mīlas rotaļā redzamu vietu ieņem dažādi aptaustīšanas veidi un pakāpes, sākot no maigiem glāstiem, no viegliem pirkstu pieskārieniem, līdz stiprai spaidīšanai un kniebšanai. Arī še, vispār ņemot, lielākais iespaids pieder maigiem un viegliem pieskārieniem.

Kairinājums ir vienlīdz stiprs, kā priekš aktivā, tā arī pasīvā dalībnieka. Iedarbība, protams, kļūst vēl stiprāka, ja aktīvais un pasīvais apvienojas, jeb labāki sakot, ja milētāji abi reizē glāstus dod un ņem.

Protams, ka dalībniekiem arī garīgi jābūt erotiski noskaņotiem.

Priekš pasīvās puses kairinājuma stiprums atkarīgs lielā mērā no skaramās vietas, pie kam vērā

liekamas katras personas īpatnības. Ieteicu laulā-
tiem, uzmanīgi novērot visas partnera attiecīgās īpat-
nības, un katras vietas uzņēmību pret kairinājumiem,
lai pareizi sagatavotos mīlas rotaļai sekojošam savie-
nošanās aktam.

Priekš aktīvā rotaļas dalībnieka svarīgākā ir tā
mīlamās būtnes ķermeņa daļa kuņu viņš skaņ, jo tā
izsauc viņā juteklīgo uzbudinātību. Izvēlēta vieta
tam jāaptausta un jāredz.

Pieskaršanās stiprumam un apmēram jāaskan
ar aptaustamās ķermeņa daļas īpatnībām, pie tam
jāliek vērā, ka visjūtīgākie priekš kairinājumiem ir dzi-
mumorgani un viņu apkārtne.

Aizskarot ārējos dzimumorganus, mīlas rotaļa,
kā priekš aktīvā tā pasīvā dalībnieka, sasniedz savu
augstāko pakāpi.

Attecībā uz dzimumorganiem mums daudz kas
vēl sakāms, bet iepriekš piegriezīsimles krūtīm un
viņu galiem, kā specifiskiem erotiskās kairināšanas
organiem.

Sevišķi jūtīgi pret pieskārieniem ir krūšu gali.
Vislabāk tos kairināt ar mēli. No kairināšanas krūšu
gali piebriest un izceļas, caur ko tie kļūst vēl jūtī-
gāki un, tāpat kā piebriedis penis, pierāda tieksmi
uz savienošanos. Krūšu galu piebriešanu izsauc arī
citu ķermeņa daļu, sevišķi dzimumorganu aizskarša-
na, un dažreiz pat sievietes pašas erotiskās domas.
Pie kopējas dzimumorganu un krūšu galu kairinā-

šanas, tās viena otru papildina un sniedz sievietei augstāko baudu, kādu var sniegt mīlas rotaļa.

Vīrieša krūšu kārpas, protams, ir daudz mazākā mērā iespaidojamas ar kairinošu pieskārsanos.

Krūšu galu kairināšana dod baudu, kā aktīvam (mazāku) tā pasīvam (lielāku) rotaļas dalībniekam.

Kas attiecas uz sievietes krūtīm, tad vīrietim pietiek tās uzskatīt, lai viņā pamostos dzimumtieksme. Krūšu viegla spaidīšana dod baudu arī sievietei.

Mīlas rotaļā, sevišķi, ja milētāju attiecības vēl nav pietiekoši intīmas, vīrieša roka tikai pakāpeniski virzīsies uz sievietes dzimumorganiem.

Kad tie aizsniegti, sākas tā saucamā kairināšanas rotaļa. Jūtot vīrieša alkstošos glāstus, sieviete pati pamazām paplētīs gurnus, lai atbrīvotu ceļu uz dzimumorganiem. Kad abu tieksme sakāpināta, notiek immissio penis. Ar to nobeidzas kairināšanas rotaļa un sākas dzimumakts.

Laulības sākumā sieviete glāstos ir mazāk aktīva par vīrieti, bet iestājoties ilgākai kopdzīvei raksturīgam intīmam tuvumam, arī sievietes roka nereti tiecas aizskārt vīrieša dzimumorganu.

Šāda aizskāršana, protams, izsauc viņa ātrāku piebriešanu un sacelšanos, kas savukārt kāpina sievietes uzbudinātību.

Lai gan vīrietim šāda sievietes rotaļāšanās ļoti patikama, tomēr pārmērības var atsaukties arī ne-
labvēlīgi, kādēļ sievietei ieteicams, savus glāstus ne-
pārspīlēt.

4C 269

Katra celtnie jāsāk no pamata. Lai Jūs pareizi izprastu Dr. Th. H. Van de Veldes padomus ideālā laulības dzīvē, kuŗa nepārprotami saistīta ar mīlas dzīvi, Jums iepriekš jāzin, kas jāsaprot zem pareizas mīlas.

Mēs bieži sajaucam īsto mīlas dzīvi ar viņas slimīgiem novirzieniem, kuŗi, pavirši vērojot, liekas ērtāki un patīkamāki, bet patiesībā ir kaitīgi, kā cilvēka ķermenim, tā viņa garam. Normālā mīlas bauda cilvēku ierosina uz cēliem mērķiem, paceļ viņa fiziskos un garīgos spēkas, kurpretim tās nevēlamie novirzieni atstāj pretēju iespaidu. Izsmeljošus paskaidrojamus Jums dos mūsu iepriekš izdotā Dr. Bertholda Fruchta

„Mīlas dzīve un viņas novirzieni“.

Par šī darba nopitnību liecina autora vārds.

Izdevniecība „**Filij**“.

Vai esat lasījuši mūsu grāmatu

VĪRIEŠI, KURUS NORAI DA?

Viņa nav parastais romans. Tā rāda ne tikai dažu individu raksturus un viņu dzīvi, bet dod iespēju ieskatīties visu sabiedrības šķiru sieviešu psiholoģijā, viņu mīlas attiecību uztverē.

Jauna kantoriste liedz skūpstu savam darba devējam, jo baidas pati no sevis, no savām jūtām pret vīrieti, kuŗu no viņas šķir lielā bagātība un viņas pašas nabadzība.

Pēc kādas dāmas algotās biedrenes sacenšas pirmās dēls un zirgu puisis. Uzvar kalps, jo jaunavai kungu dēls izliekas par sievišķīgu.

Bijušās muižniecības pārstāve jūsmo par savu nagu kopēju, bet viņus izšķir melna kakla saite un slikti pašūta fraka.

Kāda savādniece atraida diezgan patīkamu juristu, jo tas nepiekrīt mīlas attiecībām ar pasaulē laistām sekām.

Piemīlīga saimniekmeita atsakās no pilsētas kunga draudzības tadēļ, ka pēdējais atsūtījis tai fotografiju no peldu ainas ezermalā.

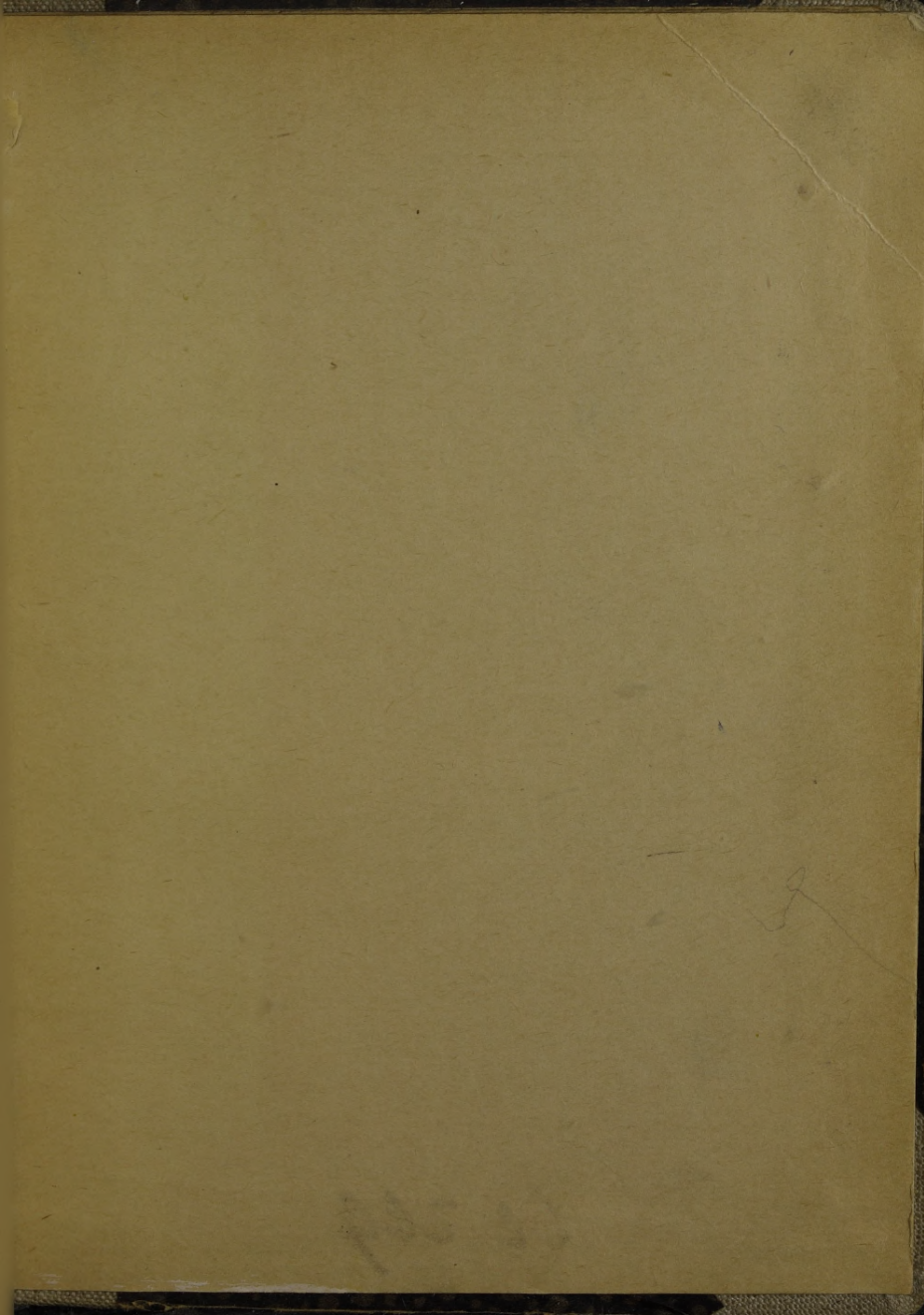
Vēl daudz un dažādas sievietes intimās vēstulēs izteic to, ko cilvēks saka tikai tuviem draugiem, un mūsu grāmatā ir 134 šādas vēstules.

Grāmata rāda vīriešiem virkni gadījumu, kuŗus dzīvē parasti uzskata par nenozīmīgiem, bet kuŗi patiesībā sagādā dažam labam nepatīkamu pārsteigumu.

Arī katra sieviete daudzajās vēstulēs atradīs sev piemērotus gadījumus, smels paskaidrojumus dažai neizprotamai sajūtai un mācīsies turpmākā dzīvē atvairīt nevēlamos pielūdzējus, bet vēlamos nespīdzinās ar nepamatotu greisirdību un citiem untumiem.

Grāmata maksā Ls 1.— un dabūjama izdevniecībā, kā arī Rīgas un provinces grāmatveikalos un kioskos.

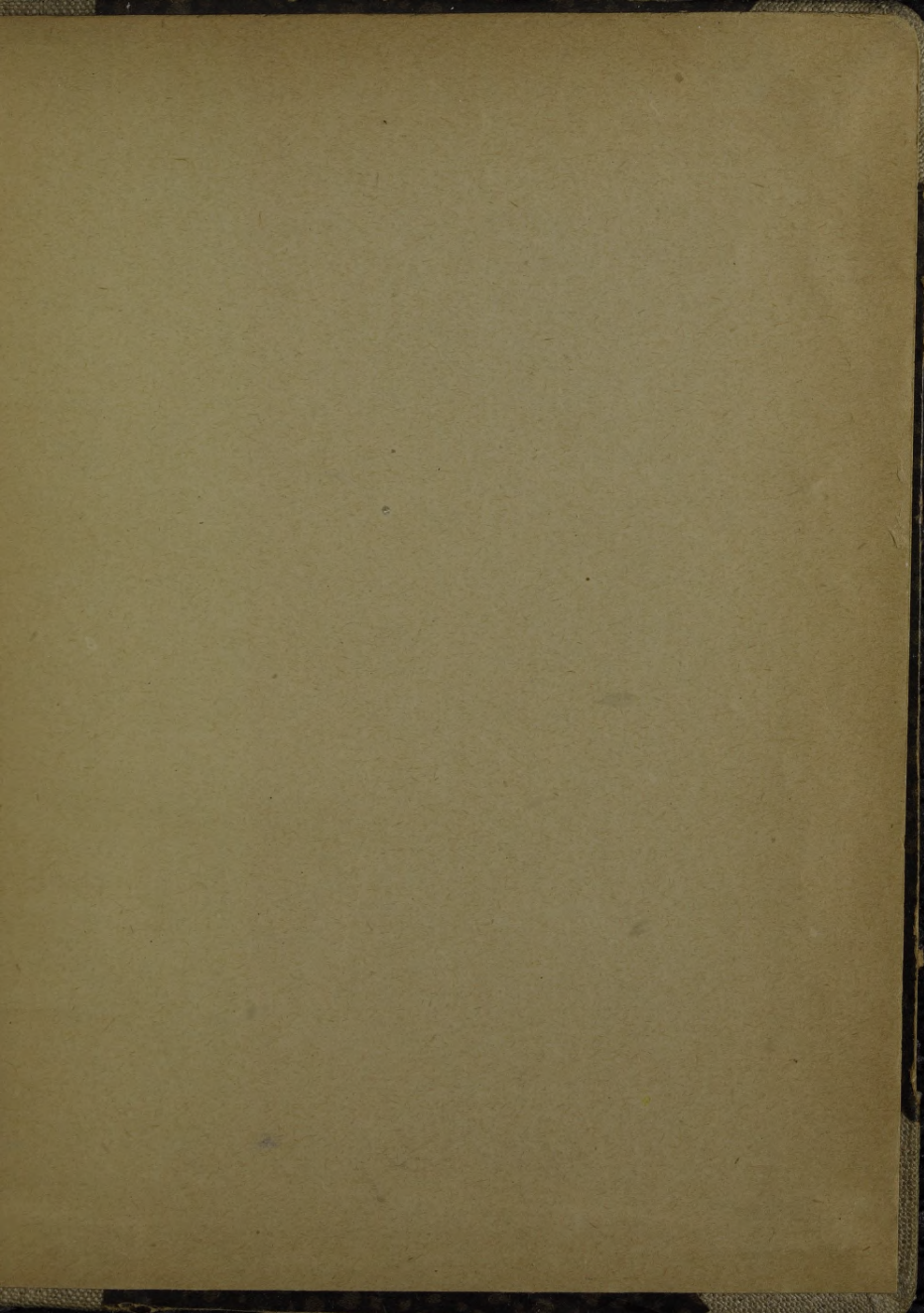
LC 264

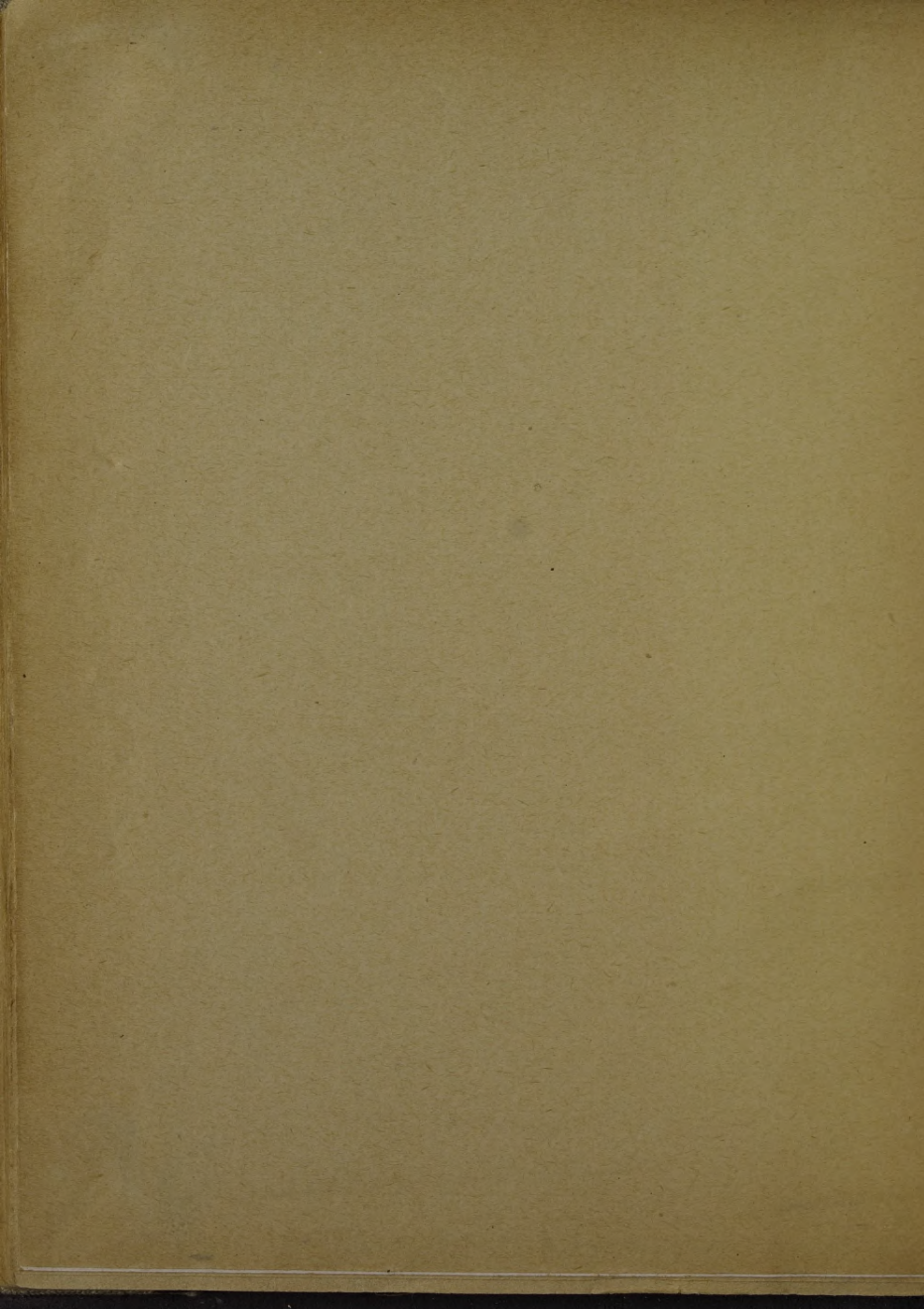

30-76

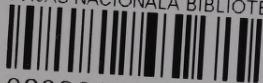
CC 269

7 FEB 1930

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309018147

[2r-]